

บทที่ 15

สภาพการดำรงชีพและแรงงาน

1. สภาพก่อนสมัยคอมมิวนิสต์

คงจะไม่มีใครปฏิเสธความจริงที่ว่าในช่วงที่คอมมิวนิสต์ยึดครองอำนาจได้ในปี 1949 นั้น จีนเป็นประเทศที่ยากจน ประชากรอยู่ในสภาพยากจน พลังงานจากอาหารที่พวกเขารับริโภค ส่วนใหญ่มาจากธัญพืชและผลผลิตพวงถั่ว ที่เหลือก็มาจากพวงผัก การบริโภคนี้อ海棠จะไม่มี เลย จากการศึกษาของ Buck ในช่วง 1924—1933 พบว่าประชาชนจีนได้รับแคลอรีจากอาหารเฉลี่ยวันละ 2,365 หน่วยต่อคน ในจำนวนนี้ 2,023 แคลอรีมาจากธัญพืชอาหาร [Buck et al., 1966, p. 11.] และจากการศึกษาของ Liu และ Yeh ประมาณว่า 1,940 แคลอรีมาจากพืชอาหาร และ 2,130 แคลอรีมาจากอาหารทุกประเภท [Liu and Yeh, 1965, p. 30.] ด้วยเลขสำหรับผู้ใหญ่ โดยเฉพาะคงจะสูงกว่านี้

สำหรับคนงานที่เป็นผู้ใหญ่ในเชียงไห่และบังกีง บริโภคอาหารเฉลี่ยวันละ 2,913 และ 2,595 แคลอรีตามลำดับ [Tao, 1931, p. 15.] จากการศึกษาเมื่อเร็ว ๆ นี้พบว่าการบริโภคอาหารของผู้ใหญ่โดยเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2,300—3,200 แคลอรีต่อวัน และโดยเฉลี่ยหั้งหมุดคนละ 2,200 แคลอรีในช่วง 1931—1937 ในขณะที่ข้อมูลหั้งหมุดไม่ตรงกันแต่ก็ชี้ให้เห็นว่าคนงานจีนไม่ได้มีอาหารที่น้อยจนไม่พอเลี้ยงปากท้องเสียเลยที่เดียวในช่วงสองก่อนสมัยจีนคอมมิวนิสต์ ในแบบกลุ่มแม่น้ำแยงซีข้าวเจ้าเป็นอาหารหลักสำคัญ อาหารเสริมคือมันฝรั่งหวาน (ซึ่งถือเป็นอาหารขั้นแล้วในจีน) ภาคเหนือของแม่น้ำแยงซี ข้าวสาลี ข้าวฟ่าง เกาเหลียง ข้าวโพด และถั่วเหลือง เป็นอาหารที่สำคัญ

ที่อยู่อาศัยอยู่ในสภาพที่劣ร้ายกว่าอาหาร อาจกล่าวได้ว่าในชนบทนอกจากลักษณะที่ย่ำแย่ของที่อยู่อาศัยของพวกรากฐานแล้ว ยังปรากฏว่ามันไม่เหมาะสมสำหรับการอาศัยอยู่หั้งในแห่งสุขภาพและความชอบสะอาด จากการสำรวจที่เกี่ยวกับที่อยู่อาศัยทำให้ได้พบกับสภาพที่น่ากลัว ครอบครัวของคนงานช่างปีมือและกุลีในบังกีงโดยเฉลี่ยมีบุคคล 4.16 คนอาศัยอยู่ใน 1 ห้อง

ซึ่งมีขนาดประมาณ 40–120 ตารางฟุต แต่โดยปกติมีขนาดต่ำกว่านั้น คุณงานในโรงงานฝ่าย เชียงไห่มีสภาพดีกว่าคือมี 3.29 คนอาศัยอยู่ใน 1 ห้อง ในขณะที่คุณงานที่มีฝีมือในปักกิ่งมี 2.49 คนอาศัยอยู่ใน 1 ห้อง |จากแหล่งของคอมมิวนิสต์อ้างตัวเลข 14.89 ตารางเมตรต่อครอบครัว และ 3.22 ตารางเมตรต่อคนสำหรับเชียงไห่ในปี 1929–1930; N.R. Chen, 1967, p. 440.]

ข้อมูลโครงสร้างของรายจ่ายในครัวเรือนในจีนก่อนสมัยคอมมิวนิสต์ปรากฏดังตารางที่ 1 จากการสำรวจพบว่าอาหารและที่อยู่อาศัยรวมกันเป็นประมาณ 2/3 ของรายจ่ายทั้งหมด สำหรับเครื่องนุ่งห่มยกเว้นพากที่ร้าวยแล้วผ้าฝ้ายเป็นวัสดุที่ใช้ที่สำคัญ การบริโภคโดยเฉลี่ยคือ 4.3 เมตรต่อหัวในปี 1936 |C.Y. Cheng, 1957, p. 278.| ข้อมูลอื่น ๆ ได้แก่การใช้ผ้าฝ้าย 3.1 เมตรสำหรับชาวนาในมณฑลหูหนันในปี 1936 และ 6.43 เมตรสำหรับคุณงานเชียงไห่ในปี 1929–1930 |N.R. Chen, 1967, pp. 433 and 440.] .

ตารางที่ 1 โครงสร้างของรายจ่ายในครัวเรือนในช่วงก่อนจีนคอมมิวนิสต์

(ร้อยละของรายจ่ายทั้งหมด)

ประเภท	จำนวน ก.	คุณงานเชียงไห่	
		1929–1930	ครอบครัวชาวนาและคุณงาน ก.
อาหาร	59.9	58.5	57.5
ที่อยู่อาศัย	4.6	8.5	7.5
เครื่องนุ่งห่ม	7.1	7.6	7.5
เชื้อเพลิง	10.4	6.1	10.0
อื่น ๆ	18.0	19.3	17.5
ทั้งหมด	100	100	100

หมายเหตุ ก. เป็นตัวเลขจากการสำรวจในช่วง 1922–1934 จาก 2,854 ครัวเรือนใน 6 มณฑล

ข. เป็นตัวเลขเฉลี่ยจากการแยกสำรวจ 69 ครัวเรือนในเมืองต่าง ๆ

ที่มา : Chen and Galenson, 1969, p. 168.

รายจ่ายสำหรับเชื้อเพลิงขึ้นอยู่กับสภาพดินฟ้าอากาศ พากชาวนามักใช้หยอดแห้ง เช่นไบไม้และไม้ละเมะ ในขณะที่ในเมือง ส่วนผสมของผงถ่านหินและดินถูกใช้เป็นเชื้อเพลิง จากตารางที่ 1 ครอบครัวชนชั้นใช้แรงงานใช้ 10% ของรายได้เป็นค่าเชื้อเพลิงเทียบกับตัวเลข ของคุณงานเชียงไห่ซึ่งต่ำกว่า

สำหรับรายจ่ายอื่น ๆ ในงบประมาณโดยเฉลี่ยต่ำกว่า 20% เป็นรายจ่ายรายการต่าง ๆ อาทิเช่น ภาษีในครัว ผลิตภัณฑ์งานฝีมือ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยและค่ารักษาพยาบาล สำหรับรายจ่ายด้านการศึกษาและวัฒนธรรมนั้นเป็นจำนวนน้อย

สังคมเริ่มปฏิบัติ และความมั่นคงทางเศรษฐกิจทำให้มาตราฐานการครองชีพที่ดีอยู่แล้วยังคงรักษาไว้ได้ เรื่องสวัสดิการที่ดี รวมทั้งการเงินที่เข้าใจง่าย ญี่ปุ่นทำให้ประเทศดีอยู่ในสภาพพอยังชีพอยู่ได้เมื่อคอมมิวนิสต์เข้ายึดอำนาจได้ ในขณะที่มีเหตุผลที่ดีต่อความเชื่อที่ว่า ประมาณการรัญพืชอาหารของคอมมิวนิสต์คือ 108 ล้านตันสำหรับปี 1949 ต่ำเกินไป ก็มีความเห็นพ้องกันว่า มาตราฐานการครองชีพที่เสื่อมลงอย่างมากได้เกิดขึ้น ระหว่างการเริ่มการรุกรานของญี่ปุ่นกับการยึดครองอำนาจของพวกคอมมิวนิสต์

2. มาตรการรวมของมาตราฐานการครองชีพตั้งแต่ปี 1949

มาตรการในการที่จะดัดความผิดสุกของประชาชนเจนไนภายใต้การปกครองของคอมมิวนิสต์ ประกอบด้วย 2 มาตรการที่สำคัญ คือ (1) ผลิตภัณฑ์ประชาชาติดือหัว (2) รัญพืชอาหารที่หาได้ดือหัว

ตารางที่ 2 จะแสดงประมาณการผลิตภัณฑ์ประชาชาติและประชากรสำหรับช่วง 1952–1965 ตัวเลขผลิตภัณฑ์ประชาชาติสำหรับช่วงปีหลังปี 1957 เป็นการเดาอย่างสูง และประมาณการจำนวนประชากรที่เป็นเพียงการศึกษาเกี่ยวกับประชากรที่วางแผนข้อมูลโดยการวินิจฉัยซึ่งอาศัยตัวเลขปี 1953 ซึ่งโดยตัวของมันเองก็ยังเป็นปัญหา อย่างไรก็ตาม จากการสำมะโนในหมู่นักวิชาการจะวันตกลงว่า ผลิตภัณฑ์ประชาชาติได้ลดลงอย่างมากหลังปี 1959 และไม่เคยกลับสู่ระดับนั้นเลยจนกระทั่งปี 1964 หรือ 1965 เนื่องจากการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ของประชากร ผลิตภัณฑ์ดือหัวในปี 1965 จึงต่ำกว่าของปี 1959 อย่างมาก แต่ก็เท่ากับของปี 1957 ดังตารางที่ 2

ประมาณการการบริโภคส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์ประชาชาติเท่าที่หาได้เพียงถึงปี 1957 ดังปรากฏในตารางที่ 3 ตัวนี้ปี 1957 ของการบริโภคของครัวเรือนต่อหัว ($1952 = 100$) ก็คือ 109 แทนที่จะเป็น 119 ดังที่แสดงถึงผลิตภัณฑ์ภายในประเทศสูงต่อหัวในตารางที่ 2 รายจ่ายอื่น ๆ ในรูปบริการชุมชนไม่ได้เปลี่ยนแปลงมากนัก เนื่องจากสัดส่วนของรายจ่าย ดังกล่าวในรายจ่ายรวมเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยในช่วงดังกล่าว คือเพิ่มจาก 2.5% เป็น 3.3%

การลดลงของสัดส่วนรายจ่ายทั้งหมดซึ่งทำให้การบริโภคของครัวเรือนลดจาก 71.4% ในปี 1952 เป็น 67.0% ในปี 1957 นั้นไม่ร้ายแรงมากนัก อันนี้อาจอธิบายได้จากความจริงที่ว่า

ตารางที่ 2 ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศสุทธิของจีนแผ่นดินใหญ่, 1952–1965

ปี	ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศสุทธิ (พันล้านหยวน ปี 1952)	ประชากร (ล้านคน)	ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศสุทธิต่อหัว (หยวน ปี 1952)	ดัชนีผลิตภัณฑ์ภายในประเทศสุทธิต่อหัว (1952 = 100)
1952	71.4	575	124	100
1953	75.3	588	128	103
1954	79.3	602	132	106
1955	82.3	615	134	108
1956	92.1	630	146	118
1957	95.3	645	148	119
1958	108.0	659	164	132
1959	104.4	669	156	127
1960	95.9	676	142	114
1961	92.2	680	136	110
1962	94.0	687	137	110
1963	98.1	697	141	114
1964	104.2	712	146	118
1965	108.1	728	148	119

ที่มา : Chen and Galenson, 1969, p. 169.

ตารางที่ 3 ประมาณการรายจ่ายเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล, 1952–1957

(พันล้านหยวนปี 1952)

	1952	1953	1954	1955	1956	1957
อาหาร	33.08	33.59	36.44	36.35	36.64	38.39
เครื่องผึ้งห่ม	7.89	8.79	8.43	7.82	10.40	9.62
เชื้อเพลิงและไฟฟ้า	5.11	5.22	5.35	5.46	5.58	5.72
ท่อสู่าอาศัย	3.04	3.10	3.16	3.25	3.31	3.40
อื่น ๆ	<u>5.43</u>	<u>6.23</u>	<u>7.08</u>	<u>7.89</u>	<u>8.77</u>	<u>9.74</u>
ทั้งหมด	54.55	56.93	60.46	60.77	64.70	66.87

ที่มา : Chen and Galenson, 1969, p. 170.

ชาวจีนอยู่ในสภาพใกล้เคียงระดับพอประทับใจพื้นที่ต่างในปี 1952 ซึ่งมีความยืดหยุ่นต่อรายได้ สำหรับสิ่งจำเป็นพื้นฐานของการดำรงชีพสูงมากโดยเฉพาะอาหาร ทำให้เป็นการยกสำหรับฝ่ายปกครองที่จะทำให้การบริโภคลดลงถ้าสิ่งนี้เป็นจุดมุ่งหมายของรัฐ ข้อสมมติฐานที่มีเหตุผลยิ่งกว่าก็คือ คอมมิวนิสต์ต้องการให้การบริโภคเพิ่มขึ้น ถึงแม้ในอัตราที่ซากว่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติ ทั้งนี้เพื่อทำให้อำนาจของตนแข็งแกร่งขึ้น

สถิติอาหารที่หาได้ในตาราง 4 บอกให้ทราบถึงร่องรอยที่ค่อนข้างแตกต่างออกไปจากที่เป็นอยู่จากข้อมูลในตาราง 2 และตาราง 3 ปริมาณที่หาได้ต่อหัวได้เปลี่ยนแปลงค่อนข้างต่ำกว่าระดับ 300 กิโลกรัมต่อปี จากปี 1949–1958 ซึ่งขึ้นอยู่กับการเก็บเกี่ยว เริ่มในปี 1959 ได้มีการลดลงอย่างมากจนเกือบถึงระดับทุพภิกขภัย การนำเข้าที่ไม่นานก่อนมาปีละ

ตารางที่ 4 ปริมาณขัญพิชอาหารที่หาได้ของจีนแผ่นดินใหญ่, 1949–1965

ปี	ผลผลิต (ล้านเมตริกตัน)	การนำเข้า (ล้านเมตริกตัน)	ปริมาณที่หาได้ ทั้งหมด (ล้านเมตริกตัน)	ประชากร (ล้านคน)	ปริมาณขัญพิช อาหารที่หาได้ ต่อหัว (กก.)	ดัชนีขัญพิช ที่หาได้ (1952 = 100)
1949	150		150	545	275	93
1952	170		170	575	296	100
1953	166		166	588	282	95
1954	170		170	602	282	95
1955	185		185	615	301	102
1956	180		180	630	286	97
1957	185		185	645	287	97
1958	204		204	659	310	105
1959	170		170	669	254	86
1960	160		160	676	237	80
1961	170	6.2	176	680	259	88
1962	180	5.3	185	687	269	91
1963	185	5.7	191	697	274	93
1964	195	6.8	202	712	284	96
1965	200	5.7	206	728	283	96

หมายเหตุ : การส่งออกซึ่งมีจำนวนสูงสุด 1 ล้านตันระหว่างช่วงปีดังกล่าว ไม่ถูกหักออกจากข้อมูลปริมาณที่หาได้ เนื่องจากตัวเลขเหล่านี้ไม่สามารถหาได้สำหรับช่วงปีปฏิทินดังกล่าว

ที่มา Chen and Galenson, 1969, p. 171.

6 ล้านตันทำให้เมื่อถึงปี 1965 จีนไม่สามารถกลับคืนสู่ระดับปริมาณต่อหัวของกลางทศวรรษ 1950 ทั้งนี้เนื่องมาจากการเพิ่มขึ้นของประชาชนอย่างไม่หยุดยั้ง ดังนั้นด้วยมาตรการนี้จึงทำให้มีการลดลงบ้างในมาตรฐานการครองชีพตั้งแต่ปี 1957

ได้มีผู้ศึกษาพบว่าระหว่างปี 1952—1957 ผลผลิตขัญพืชราوا ๆ 16—22% ได้ถูกนำไปใช้ในการเลี้ยงสัตว์ เมล็ดพันธุ์ การแปรรูปทางอุตสาหกรรม และการส่งออก หลังปี 1960 สัดส่วนนี้ได้น้อยลงเนื่องจาก การขาดแคลน ดังนั้นขัญพืชที่หาได้เพื่อการบริโภคของมนุษย์อาจไม่ลดลงมากดังเช่นที่ซึ่งให้เห็นในตารางที่ 3

3. มาตรฐานการครองชีพในเขตเมือง, 1952—1956

ขั้นตอนแรกในขบวนการของการแยกการวัดมาตรฐานการครองชีพอย่างกว้าง ๆ นี้ ก็คือการแยกออกเป็นเศรษฐกิจเมืองและชนบท ไม่ได้ความแตกต่างอย่างชัดแจ้งในระหว่าง 2 สาขาอีกด่อไป เนื่องจากความแตกต่างทางสภาพภูมิศาสตร์อาจมีความสำคัญยิ่งกว่าขนาดของชุมชน อย่างไรก็ตาม โดยทั่วไปอาหารสามารถจัดหาได้ง่ายกว่าในเขตชนบท ในขณะที่สินค้าอุตสาหกรรมหาได้ง่ายกว่าในเขตเมือง นอกจากนี้ก็มีความแตกต่างในความต้องการเรื่องท่อ竽่ออาศัย บริการ และอื่น ๆ อีกในงบประมาณของครอบครัวซึ่งทำให้ความแตกต่างนี้ มีความหมาย

ประมาณการค่าจ้างและราคาแสงในตารางที่ 5 ข้อมูลสำหรับปี 1950—1957 ได้มาจากแหล่งทางการของจีน ในขณะที่ข้อมูลปีหลังจากนั้นเป็นการประมาณการของตะวันตก การประมาณการมีความหมายแสดงว่าค่าจ้างที่แท้จริงได้เพิ่มขึ้นอย่างมั่นคงจนถึงปี 1957 และแล้วได้ลดลงด้วยการเริ่มต้นของการก้าวกระโดดใหญ่ไปข้างหน้า ถ้าข้อมูลเชื่อถือได้ระดับค่าจ้างที่แท้จริงปี 1965 ยังคงต่ำกว่าของปี 1957 ทั้ง ๆ ที่มีการฟื้นตัวในเวลาต่อมา เปรียบเทียบตาราง 5 กับตาราง 2—ตาราง 4 : ผลผลิตต่อหัวสูงสุดในปี 1958 คือเป็น 132% ของระดับปี 1952 ปริมาณขัญพืชที่หาได้สูงสุด เช่นกันในปี 1958 แต่ก็เป็นเพียง 105% ของระดับปี 1952 ในขณะที่ค่าจ้างที่แท้จริงในเมืองได้ขึ้นสูงสุดในปี 1957 เมื่อเป็น 131% ของปี 1952

4. มาตรฐานการครองชีพในเขตเมืองตั้งแต่ปี 1956

จากข้อมูลในตารางที่ 5 ค่าจ้างที่แท้จริงโดยเฉลี่ยได้เพิ่มขึ้นอย่างเบาบางในปี 1957 และแล้วได้ลดลงอย่างมากในปี 1958 และ 1959 อย่างน้อยที่สุดการลดลงในปี 1958 ก็เป็นปรากฏการณ์ทางสถิติยิ่งกว่าปรากฏการณ์ที่แท้จริง ระหว่างปีได้มีการเพิ่มขึ้นอย่างมากในคนงานไร่ฝรั่งเมื่อ

ตารางที่ 5 รายได้เป็นตัวเงินและรายได้ที่แท้จริงของคนงานและลูกจ้างชาวจีน, 1949—1965
(หยวนต่อปี)

ปี	ค่าจ้างเป็น	ดัชนีค่าครองชีพ	ค่าจ้างในราคा	ดัชนีค่าจ้างที่แท้จริง
	ตัวเงิน	(1952 = 100)	ปี 1952	(1952 = 100)
1949	262			
1950	322	88.6*	363	81
1951	379	99.1*	382	86
1952	446	100**	446	100
1953	496	105.6**	470	105
1954	519	106.9**	486	109
1955	534	107.3**	498	112
1956	610	107.1**	570	128
1957	637	109.2**	583	131
1958	551	108.3*	509	114
1959	531	108.3	490	110
1965	583	108***	540	121

หมายเหตุ : * เป็นดัชนีราคายาบสีกิ๊กใน 8 เมืองใหญ่

** เป็นดัชนีค่าครองชีพของคนงานและลูกจ้างใน 12 เมือง

*** นับตั้งแต่ปี 1959 การเพิ่มขึ้นและลดลงของดัชนีราคามีมากกว่า 1% ต่อปี และราคาน้ำหนึบสิ่งจำเป็นพื้นฐานเปลี่ยนแปลงน้อยกว่า 0.1% ต่อปี

ที่มา : Chen and Galenson, 1969, p. 172.

ที่ลูกจ้างใหม่พร้อมกันไปกับการก้าวกระโดดใหญ่ซึ่งมุ่งที่จะลดค่าจ้างโดยเฉลี่ย ถึงแม้ว่าคนงานแต่ละคนผู้ซึ่งยังคงมีงานเดิมของเขาก็อยู่จะไม่ได้รับผลกระทบจากการลดลงในรายได้ อย่างไรก็ตาม ในปี 1959 ชาวจีนก็ประสบกับปีแรกใน 3 ปีของการเก็บเกี่ยวที่ไม่ได้ผล ดังนั้นความเสื่อมลงอย่างมากในมาตรฐานการครองชีพก็ได้เกิดขึ้น ซึ่งนี้อาจอธิบายได้ดังนี้ :

ซึ่งว่างระหว่างการผลิตทั้งหมดกับความต้องการเพื่อยังชีพของประชาชนซึ่งได้ปรากฏขึ้นภายในปี 1949 ด้วยความสงบที่ตามมา ขณะนี้ได้ถูกปิดลง การเก็บเกี่ยวที่ไม่ได้ผลในปี 1959 และ 1960 ทำให้มีการตัดถอนอย่างน่ากลัวในการปันส่วนอาหาร ตดูหน้าปี 1960—1961 ได้แสดงถึงจุดต่ำสุดในการปันส่วนอาหารภายใต้การปกครองของจีนคอมมิวนิสต์ เป็นเพียงช่วงระยะเวลาซึ่งผู้มายื่นจีนคอมมิวนิสต์ได้ตรวจสอบสัญญาณของการขาดอาหารที่แพร่ขยายกว้าง

เป็นช่วงเวลาของการต่อต้านที่อ่อนแอก oy่างมากต่อระบอบการปกครองความไม่พอใจอย่างมหันต์ ในหมู่ประชากรซึ่งกระทบแม้กระทั่งกองทัพ และเป็นช่วงเวลาค่อนข้างแน่นอนของความดาย oy่างเปิดเผยจำนวนมากจากการอดอยาก [Chen and Galenson, 1969, p. 181.]

ฤดูหนาวปี 1960–61 เป็นจุดที่ต่ำในโซคชาดาทางเศรษฐกิจของคนงานจีน สภาพการดำรงชีพได้ค่อย ๆ ดีขึ้นหลังจากนั้น ปริมาณอาหารที่หาได้ต่อหัวได้เพิ่มขึ้นจากการเก็บเกี่ยวที่ได้ผลดี แม้จะเพิ่มอย่างรวดเร็วน้อยกว่าผลผลิตของไร่นา หัวนี้เนื่องจากจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น ชาวจีนบริโภคอาหารโดยเฉลี่ยเป็นจำนวนเท่าๆ ในปี 1965 และ 1966 เป็นคำถานซึ่งมีความเห็นที่ไม่ตรงกันอย่างยิ่ง ส่วนหนึ่งเนื่องจากความเห็นที่ต่างกันในส่วนที่เกี่ยวกับขนาดของประชากร

ในปี 1967 รัฐพิชหลักและน้ำมันปุรงอาหารยังคงบันส่วนอยู่ อาหารเสริมอื่น ๆ อาทิเช่นเนื้อ ปลา เป็ด ไก่ และผัก สามารถหาได้ตลอดเวลาโดยไม่มีข้อจำกัด แต่ในราคาก็สูงกว่าราคابันส่วนที่ควบคุมอย่างมาก นับแต่ปี 1963 ชาวต่างประเทศที่มาเยือนจีนพบว่าไม่มีเหตุการณ์การขาดแคลนอาหารในเมืองต่าง ๆ เป็นไปไม่ได้ที่จะกล่าวเปรียบเทียบการบันส่วนกับปี 1958 ได้อย่างไร

สถานการณ์ด้านสิ่งทอปรากฏว่าดีน้อยกว่า สถิติของจีนซึ่งให้เห็นว่าการใช้ผ้าฝ้ายรายปีต่อกองงานในเชียงไฮ้คือ 14 เมตรในปี 1956 [N.R. Chen, 1967, p. 440.] การบันส่วนผ้ารายปีสำหรับกองงาน ข้าราชการ และนักศึกษาในปักกิ่ง ได้รับ 4.3 เมตรในปี 1964 ส่วนแม่บ้านและผู้ทำงานส่วนดัวได้รับเพียงครึ่งหนึ่ง การบันส่วนโดยเฉลี่ยในเชียงไฮ้ได้รับคนละ 6.7 เมตรในปี 1966 เทียบกับ 4 เมตรในปี 1965 และ 3 เมตรในปี 1964 เป็นไปได้ที่ตัวเลขดังกลัง ๆ เป็นการเปรียบเทียบอย่างถูกต้องกับการใช้ต่อหัว (per capita) มากกว่าต่อการบริโภคของคนงานในปี 1956 ตัวเลขนี้คือ 8.36 เมตรต่อหัวสำหรับประเทศโดยส่วนรวม [N.R. Chen, 1967, p. 436.] แม้กระทั่งไม่มีการปรับ ความจริงก็คือการบันส่วนในเขตเมืองมากกว่าในเขตชนบท และยังปรากฏว่ามีการเสื่อมลงในมาตรฐานด้านเครื่องนุ่งห่มระหว่างปี 1956–1966

สถานการณ์ด้านท่อสูญอากาศอาจจะเลวร้ายที่สุด ผู้ไปเยือนปักกิ่งผู้หนึ่งในปี 1964 ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมก่อสร้างดังนี้ :

เมื่อเร็ว ๆ นี้การก่อสร้างท่อสูญอากาศได้เริ่มขึ้นอีกรั้งหนึ่งในบ้านนี้บ้าง ภายหลังจากที่ได้หยุดไปโดยสั้นชั่วในปี 1960 ทัศนียภาพที่น่าเศร้าที่สุดประการหนึ่งของบักกิ่งคือ กลุ่มท่อสูญอากาศใหม่ขนาดใหญ่/ได้ถูกสร้างไปเพียงครึ่งเดียวยังคงราคาซังอยู่ ทำเลก่อสร้างที่ถูกปล่อยทิ้งไว้จำนวนมากปรากฏให้เห็นรอบ ๆ กรุงปักกิ่ง เช่นเดียวกับในเมืองอื่น ๆ ของจีน

ซึ่งกำลังรอคลื่นลูกใหม่ของความรุ่งเรืองเพื่อดำเนินโครงการใหม่อีกรั้งหนึ่ง แต่ก็มีกรณีที่แยกต่างหากออกไปของสิ่งก่อสร้างใหม่เช่นกัน ซึ่งปัจจุบันกำลังก้าวหน้าไปด้วยงานที่กำลังดำเนินต่อไป โดยเฉพาะในบักกิง [Far Eastern Economic Review, July 16, 1964, p. 117.]

บทความในหนังสือพิมพ์จีนที่ปรากฏในช่วงเดียวกัน ได้แสดงความข้องใจที่ว่า โรงงานแห่งหนึ่งได้รับเงินลงทุนจำนวน 2.4 ล้านหยวนเพื่อสร้างท่อระบายน้ำจำนวน 30,000 ตารางเมตร สำหรับ 1,153 ครอบครัว แต่เมื่อถึงปี 1963 ปรากฏว่าได้ใช้เงินไปแล้ว 3.2 ล้านหยวน สร้างท่อระบายน้ำจำนวน 26,000 ตารางเมตร สำหรับ 215 ครอบครัว ปรากฏว่าห้องใหญ่เกินไปหน้าต่างใหญ่จนทำให้เป็นการยากสำหรับคนงานกะกลางคืนที่จะหลบได้ และห้องทางทิศเหนือก็หนาเกินไป

นักหนังสือพิมพ์ชาวตะวันดกผู้ซึ่งได้เดินทางไปเยือน Shenyang ซึ่งเป็นเมืองอุดสาหกรรมในแม่น้ำเจียง ในปี 1965 ได้อธิบายถึงบ้านของหัวหน้าโรงงานในโรงงานซึ่งมีเครื่องจักรแห่งหนึ่งผู้ซึ่งได้รับเงินเดือน ๆ ละ 100 หยวน (2 เท่าของค่าจ้างโดยเฉลี่ย) ดังนี้ : ครอบครัวและบุตร 4 คนօอาศัยอยู่ในห้องเดียวขนาด 13×8 ฟุตและวางเตียงขนาดใหญ่ 2 เตียง ค่าเช่าเพียง 3.22 หยวนต่อเดือน ในขณะที่จ่ายเป็นค่าแก๊สและไฟฟ้าอีก 10 หยวนต่อเดือน แม้จะแอดด์แต่ก็ยังดีกว่าบ้าน陋室ในถนน back streets ของกรุงบักกิงหรือในเชนหยางโดยทั่วไปอย่างมาก

ปัญหาดูเหมือนจะไม่ใช่สภาพท่อระบายน้ำที่ได้ถูกปรับปรุงให้ดีขึ้นนับแต่ปี 1956 หรือไม่แต่เป็นการก่อสร้างท่อระบายน้ำที่ไม่สามารถก่อตั้งต่อต้านการเพิ่มขึ้นของประชากรหรือไม่มากกว่า เป็นเวลาหลายปีหลังการก่อสร้างโดดไกลที่ปรากฏว่าการก่อสร้างได้หยุดชะงักไป และอาจเกิดขึ้นในช่วงการปฏิรัฐพันธุรัฐ 1966–67 ตัวยัง ชาวจีนไม่ได้พูดคุยกันเกี่ยวกับความสำเร็จในการสร้างท่อระบายน้ำของตน และเป็นการนิยมก่อตั้งว่าท่อระบายน้ำที่อยู่อาศัยจะเป็นส่วนประกอบของมาตรฐานการครองชีพของผู้บริโภคซึ่งจะได้รับการปรับปรุงซ้ำที่สุด ได้มีการประมาณการสำหรับเชียงไฮ้ว่าพื้นที่ท่อระบายน้ำต่อหัวลดลงจาก 3.7 ตารางเมตร ในปี 1956 เป็นระหว่าง 2.15–2.33 ตารางเมตรในปี 1965 บางที่ยังมีการลดลงมากกว่านานเมืองอุดสาหกรรมซึ่งกำลังขยายตัวอย่างรวดเร็วยิ่งกว่า; Howe, 1968, p. 73.]

สินค้าบริโภคอื่น ๆ จำนวนมากพอยหาได้ในตลาดเสรีแต่ราคาก็สูง ตัวอย่างเช่น ในปี 1965 รถจักรยานคันละกว่า 125 หยวน นาฬิกาข้อมือเรือนเหล็กราคาถูกที่สุด 90 หยวน และวิทยุ-กระเบ้าหัวคลื่นเดียว 50–70 หยวน [Far Eastern Economic Review, 19 สิงหาคม 1965 และ 23 ธันวาคม 1965] โทรศัพท์ 14 น้ำทึ่งขายในเชียงไฮ้ราคา 430 หยวน แต่ในเมืองความจริง ก็คือ รายได้ของคนงานโดยเฉลี่ยประมาณเดือนละ 50 หยวน ดังนั้นสิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วถูกขายให้แก่สถาบันด่าง ๆ

กล่าวโดยสรุป ในช่วงทศวรรษหลังแผนห้าปีฉบับแรกสำเร็จสมบูรณ์ ไม่ได้แสดงให้เห็นว่ามาตรฐานการครองชีพของชาวจีนที่อาศัยอยู่ในเมืองดีขึ้นมากนัก เป็นไปได้ที่ว่าอุปทานอาหารในปี 1966 ขาดแคลนยิ่งกว่าในปี 1956 และค่อนข้างไม่น่าเป็นไปได้ว่าได้มีการปรับปรุงใด ๆ อุปทานของเสื้อผ้าปรากฏว่าขาดแคลนยิ่งกว่าปี 1956 ในขณะที่ที่อยู่อาศัยไม่ได้เพิ่มขึ้นเลย และอันที่จริงอาจลดลงด้วย ความแตกต่างอย่างชัดแจ้งเทียบกับช่วงแผนห้าปีฉบับแรก (1952–1957) เมื่อจีนได้จัดการรวมความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็วเข้ากับการปรับปรุงบ้างในมาตรฐานการบริโภค แสดงให้เห็นว่าทศวรรษ 1958–1967 เกิดความชะงักนทางอุตสาหกรรม และการถอยหลังในมาตรฐานการครองชีพ การลงทุนที่ลดลงในอุตสาหกรรมหนักดูเหมือนจะได้ถูกแสดงให้เห็นโดยการเพิ่มขึ้นในการลงทุนในอุตสาหกรรมผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคและในด้านการเกษตร สิ่งที่ดูเหมือนจะเกิดขึ้นก็คือการลดลงโดยทั่วไปในกิจกรรมทางเศรษฐกิจ นำไปสู่จำนวนที่น้อยลงของทรัพยากรการลงทุนที่หาได้

5. มาตรฐานการครองชีพในชนบท

เป็นการยกอย่างยิ่งในการวัดมาตรฐานการครองชีพของประชากรจีน 80% ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในชนบทและมีรายได้จากการทำงานในนาและอาชีพเสริม สถิติของจีนที่หาได้ค่อนข้างน้อยตั้งประกายในตาราง 6 ซึ่งให้เห็นความแตกต่างในมาตรฐานการครองชีพที่เป็นปรบกษ์ต่อชาวนาตาราง 6 รายได้และรายจ่ายโดยเปรียบเทียบของคนงานและลูกจ้างเทียบกับชาวนาในจีนคอมมิวนิสต์

	คนงานและลูกจ้าง ในเมือง	ชาวนาใน ชนบท	ความแตกต่างเป็นร้อยละ ของคนงานและลูกจ้าง เหนือชาวนา
เฉลี่ยทั่วประเทศปี 1955			
รายได้ (หยวน)	102	94*	8.5
รายจ่าย (หยวน)	97	89*	9.0
การบริโภคถัญพืชอาหารเฉลี่ย			
ต่อหัว 1956–57 (กก.)	282.4	258.9	9.1
การใช้ผ้าฝ้ายเฉลี่ยต่อหัว			
1955 (เมตร)	11.4	8.8	29.5

หมายเหตุ *ไม่รวมการใช้ผลผลิตงานฝีมือที่ชาวนาผลิตขึ้นใช้เอง

ที่มา : Chen and Galenson, 1969, p. 184.

อย่างไรก็ตาม ทั้งรายได้และรายจ่ายโดยดัวเองไม่สามารถแสดงการเปรียบเทียบมาตรฐานการครองชีพในเมืองและในชนบทได้อย่างเพียงพอ เนื่องจากมีความแตกต่างในเรื่องราคาและรูปแบบการบริโภค และเนื่องจากความสามารถของชาวนาที่จะเสริมอาหารและเสื้อผ้าที่ต้องซื้อด้วยการผลิตของตนเอง

ในช่วงของการรณรงค์ “ดอกไม้ร้อยดอก” (เมษายน–มิถุนายน 1957) มีเสียงสะท้อนจากพวากชานาปรารภว่าพวากคนงานอุดสาหกรรมมีมาตรฐานการครองชีพที่สูงกว่า รัฐบาลได้ตอบว่า จากปี 1952–1957 ราศำสินค้าอุดสาหกรรมเกี่ยวกับราศำสินค้าเกษตรได้ลดลง 14% แต่ข้อมูลที่พิมพ์ออกมายังให้เห็นว่าพวากคนงานกับคงมีความเป็นอยู่ที่ดีกว่า

ปริมาณธัญพืชที่ชาวนาบริโภคปรากฏว่ายังคงคงที่ อย่างดีที่สุดก็ในช่วง 1952–1957 การบริโภคอาหารอื่น ๆ และเสื้อผ้าได้เพิ่มขึ้น ผลประโยชน์โดยเปรียบเทียบที่ยังใหญ่ที่สุดที่ชาวนาได้ก็คือการมีสินค้าอุดสาหกรรมมากขึ้น ณ ราคานี้น่าพอใจ

ภายหลังการก้าวกระโดดไกลไปข้างหน้าปรากฏว่ามีการปรับระดับมาตรฐานการครองชีพในเมือง-ชนบทอยู่บ้าง ถ้าเพียงเพราะชานาอยู่ในแหล่งอาหารที่ขาดแคลน และเนื่องจากการเปลี่ยนการเน้นความสำคัญจากอุดสาหกรรมไปยังการเกษตร เป็นที่ยืนยันว่า ในปี 1964 ชาวนาสามารถซื้อสินค้าอุดสาหกรรมได้มากขึ้น 50% ด้วยผลผลิตการเกษตรจำนวนเดียวกับที่เป็นอยู่ในปี 1950 รายได้ของชาวนาดูเหมือนว่ายังคงต่ำกว่ารายได้ของพวากคนงานแต่ก็ไม่ได้แปลความหมายว่ามาตรฐานการครองชีพดีกว่า

ที่อยู่อาศัยเป็นกรณีที่ตรงกับเรื่อง ทั้งในเมืองและในชนบทสัดส่วนจำนวนมากของงบประมาณของครอบครัวไม่ได้อุทิศให้แก่ค่าเช่า ที่อยู่อาศัยเก่าแก่ในเมืองอาจไม่ดีกว่าที่อยู่อาศัยของชานาอย่างมาก ถึงแม้อันที่จริงมันดีกว่าโดยส่วนรวม แต่โดยเฉลี่ยแล้วมาตรฐานที่อยู่อาศัยในเมืองเป็นไปได้ที่ดีกว่ามาตรฐานในชนบท ตรงกันข้าม การลดลงในการสร้างที่อยู่อาศัยจาก 1957–1967 และการขาดแคลนที่ว่างในเมือง เมื่อเทียบกับความสามารถของพวากชานาที่จะรักษาและเพิ่มที่พักอาศัยธรรมชาติ ของคนเพื่อจัดที่ให้ครอบครัวที่ใหญ่กว่าอยู่อาจช่วยลดช่วงกว้างระหว่างที่อยู่อาศัยในชนบทและในเมือง ผู้ที่ไปเยือนหมู่บ้านทางตุ้งผู้หนึ่งในปี 1966 มีความประทับใจว่าที่อยู่อาศัยในหมู่บ้านดีกว่าที่อยู่อาศัยในเมืองในเขตนั้น; Far Eastern Economic Review, 23 กุมภาพันธ์ 1967, p. 267.)

กล่าวโดยสรุปสวัสดิการโดยเปรียบเทียบของพวากคนงานและชาวนาจีนนั้น ทั้ง 2 กลุ่มได้รับอุปทานปัจจัยพื้นฐานของการดำรงชีพ แต่กลุ่มใดได้รับความพอยามากกว่ากันนั้น เป็น

ប័ណ្ណហាតិកំពង់ខាងយកទៅភែតាម ក្នុងផែតូនប្រកាសនេះអាចបើកសម្រាប់
គ្រប់គ្រងការងារជាពេលវេលាដែលបានរាយការណ៍ដោយចំណាំ

๘. ผลประโยชน์ด้านสวัสดิการของรัฐ

ระบบการประกันสังคมได้ถูกปรับเปลี่ยนขึ้นในกฎหมาย 1950 เพื่อเสริมรายได้เป็นเงินสดของคนงานอุตสาหกรรม ระบบครอบคลุมลูกจ้างของโรงงานและเมืองแร่ที่จ้างคนงานและลูกจ้าง 100 คนหรือกว่านั้น วิชาชีวิจการขนส่งและการคมนาคม และบริษัทก่อสร้าง การประกันสังคมได้รวมถึงการจ่ายให้สำหรับอุบัติเหตุทางอุตสาหกรรม การเจ็บไข้ได้ป่วย และการบาดเจ็บจากการทำงาน เงินช่วยเหลือเมื่อถึงแก่กรรม บำนาญผู้สูงอายุและเงินช่วยเหลือการมีบุตร สำหรับการบริหารงานอยู่ในมือของ All-China Federation of Trade Unions และหน่วยงานท้องถิ่นซึ่งมีอำนาจเลือกตั้งของสหพันธ์ การครอบคลุมได้เพิ่มจาก 20.3% ของกำลังแรงงานอุตสาหกรรมในปี 1952 เป็น 46.9% ในปี 1957 [Schran, 1961, p. 311.] ผู้ที่ได้ประกันมีจำนวนทั้งหมด 13.7 ล้านคนในปี 1958 [Priestly, 1963, p. 89.]

ในปี 1956 รายจ่ายของรัฐสำหรับค่าประกันสุขภาพ บ้านๆ และสวัสดิการสังคม นับได้เป็น 7.9% ของจำนวนเงินค่าจ้างทั้งหมด [เงินค่าจ้างทั้งหมดในปี 1956 คือ 13.6 พันล้านหยวน ในขณะที่รายจ่ายด้านสังคม คือ 1.064 พันล้านหยวน; N.R. Chen, 1967, pp. 446, 497 และ 491.] อย่างไรก็ตามตัวเลขนี้ไม่สามารถใช้แทนรายได้เสริมที่คุณงานซึ่งได้ประกันได้รับ เนื่องจากเหตุผลดังนี้คือ

(1) การประกันสังคมได้ประกันเพียง 30% ของกำลังแรงงานในปี 1956

(2) รายจ่ายด้านสังคมของรัฐไม่ทั้งหมดที่ให้เฉพาะแก่กลุ่มประโยชน์ของลูกจ้างที่ได้ประกัน รายจ่ายด้านสุขภาพและสวัสดิการบางอย่าง อาทิเช่น การสาธารณสุขและการรักษาพยาบาลให้เปล่าอยู่ภายใต้ขอบเขตของโครงการประกันสมบูรณ์แบบ

(3) รายจ่ายด้านสวัสดิการนอกเหนือจากการประกันสังคมถูกจ่ายโดยวิสาหกิจต่างๆ ในรูปของร้านขายอาหาร โรงเลี้ยงเด็ก และห้องนอนรวม

(4) ค่าเช่า นับเป็นเพียงสัดส่วนที่น้อยมากของบประมาณของครอบครัว เนื่องจากนโยบายการช่วยเหลือที่อยู่อาศัย

ส่วนเสริมให้กับค่าจ้างจากการประกันสังคม ค่ารักษาพยาบาล และสวัสดิการรวมหมู่ นอกเหนือจากค่าเช่า ปรากฏดังนี้ [Schran, 1961, p. 313] :

1952 — 10.6%
 1953 — 14.6%
 1954 — 15.1%
 1955 — 15.1%
 1956 — 16.5%

ถ้าเรามุมดิว่ารายจ่ายเพื่อการบริโภคเท่ากับรายได้เป็นเงินสด เงินช่วยเหลือค่าเช่าในปี 1956 อาจประมาณได้เท่ากับ 6.5% [ขึ้นอยู่กับการประมาณของคอมมิวนิสต์ที่ว่า 8.48% ของรายจ่ายในครอบครัวในหมู่คุณงานชีวิตร้อยละ 1.94% ในปี 1956; N.R. Chen, 1967, p. 436.] ทำให้ส่วนเสริมทั้งหมดเป็น 23% ของค่าจ้าง [อันนี้ไม่นับรายจ่ายของรัฐด้านการศึกษา ซึ่งมากกว่า 2 เท่าจาก 1952—1956 และในปี 1956 ได้มากกว่าค่าใช้จ่ายด้านประกันและสุขภาพเกือบ 180%; N.R. Chen, 1967, p. 446.]

ในด้านสุขภาพตามประมาณการที่ดีที่สุดที่หาได้ ปรากฏว่ามีนายแพทย์ 50,000—75,000 คนที่ได้รับการฝึกอบรมในด้านการรักษาแบบตะวันตกในจีนในปี 1957 หรือประชากร 8,700 คนต่อแพทย์ 1 คน ถ้าดูเลขที่สูงกว่าเป็นที่ยอมรับ และ 1,800 คนต่อเดียวโรงพยาบาล [Chen and Galenson, 1969, p. 187.] ตัวเลขปี 1957 แสดงว่ามีการปรับปรุงดีขึ้นกว่าปี 1952 เมื่อมี 11,000 คนต่อแพทย์ 1 คน และ 3,200 คนต่อเดียวโรงพยาบาล [Chen and Galenson, 1969, p. 188.]

จีนได้อ้างในปี 1965 ว่า 医师และ医务人员จำนวน 450,000 คน ได้รับการฝึกอบรมระหว่างช่วง 15 ปีแรกของอำนาจซึ่งจำนวน 120,000 คน สำเร็จจากโรงเรียนแพทย์ ถ้าเราให้จำนวนแพทย์ในปี 1958 เป็น 75,000 คน จำนวนผู้สำเร็จโรงเรียนแพทย์ที่อ้างคงจะเป็นแพทย์จำนวน 138,000 คน เมื่อตั้งปี 1963 เป็นการลดจำนวนคนต่อแพทย์ 1 คน ลงเป็นประมาณ 5,000 คน การเข้าศึกษาในสถาบันการศึกษาระดับสูงได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจาก 1958—1961 แม้ว่าอาจจะลดลงหลังจากนั้น แต่ความสำคัญของความพยายามด้านการศึกษา ก็ใหญ่หลวง น่าจะเป็นจริงที่ว่าการมีแพทย์รวมทั้งบุคลากรด้านการแพทย์อื่น ๆ มีจำนวนมากขึ้นนับเด่นกลางทศวรรษ 1950

เป็นที่น่าสังเกตว่า “ส่วนที่มั่นคงยิ่งประการหนึ่งของนโยบายภายในก็คือข้อผูกมัดของรัฐบาลคอมมิวนิสต์ในการปรับปรุงสุขภาพอนามัยโดยทั่วไปให้ดีขึ้น บริการด้านสุขภาพเป็นที่นิยมของประชาชน และความจริงนี้ก็เป็นเรื่องที่ค่อนข้างสำคัญแม้กระทั่งในระบบการบริหาร “ควบคุม” การปรับปรุงบริการด้านสุขภาพ บวกกับการรณรงค์ด้านสาธารณสุขและอนามัย ซึ่งได้มีการดำเนินอย่างใหญ่หลวงเพื่อทำให้มีเมืองสะอาดขึ้น แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จของ

รัฐบาลคอมมิวนิสต์ในการปรับปรุงคุณภาพชีวิตในเมือง

การครอบครุ่นในปัจจุบันของโครงการปรับปรุงสังคมไม่เป็นที่ทราบกัน ในปี 1958 คนงานชาว ๆ 14 ล้านคนมีสิทธิได้รับผลประโยชน์จากการกำลังแรงงานที่มิใช่การเกษตร 57 ล้านคน [สำนักงานสถิติของรัสสี, 1960, หน้า 218.] แต่ออาจมีการขยายตัวอย่างมากหลังจากนั้น สิ่งสำคัญประการหนึ่งถึงแม้ว่าระบบบำนาญผู้สูงอายุมีผลใช้บังคับครั้งแรกในปี 1958 แต่มันก็ไม่ดึงดูดให้มีการห่วงหันอย่างทันทีของผู้รับบำนาญ คุณสมบัติก็คือผู้ชายที่อายุถึงเกณฑ์ได้รับบำนาญ คือ 60 ปีนั้น จำต้องทำงานเป็นเวลา 25 ปี รวมทั้ง 5 ปีในวิสาหกิจซึ่งเข้าได้กำลังปลดเกษียณ สำหรับสตรีอายุถึงเกณฑ์ได้รับบำนาญคือ 50 ปี มีประสบการณ์การทำงาน 20 ปี และ 5 ปี ในวิสาหกิจ [Important Labour Laws and Regulations, 1961, p. 21.] สำหรับระบบประกันการว่างงานนั้นไม่มี เนื่องจากเจนกิซเซ่นเดียวกับประเทศคอมมิวนิสต์อื่น ๆ ที่ปฏิเสธการคงอยู่ของการว่างงาน

กฎหมายประกันสุขภาพและความปลอดภัยในงานด้านอุตสาหกรรมได้ถูกนำมาใช้ แต่ไม่มีทางทราบได้ว่ามันถูกใช้บังคับตามกฎหมายหรือไม่ คอมมิวนิสต์อ้างว่าได้นำไปสู่การลดลงอย่างuhanan ในอัตราอุบัติเหตุและโรคในด้านอุตสาหกรรมเทียบกับการปกครองยุคก่อน [Labour Protection in New China, 1960.] แต่ไม่มีการตีพิมพ์สถิติที่สนับสนุนข้ออ้างนี้ มีช้าไม่ การทำงานพื้นฐาน 8 ชั่วโมงต่อวัน ด้วยภาระปกติเพื่อที่จะใช้เครื่องมือให้มากที่สุด การเปลี่ยนงานของแรงงานมีรายงานว่าต่ำเนื่องจากความหายากของงานด้านอุตสาหกรรมและความไม่สู้เต็มใจของคนงานที่จะออกจากงาน แบบแผนของความมีสติยรรภานี้ไม่ต้องสงสัย ได้ถูกrubกวนโดยการปฏิวัติวรรณธรรม เมื่อพวกรคนงานได้ถูกเรียกออกจากโรงงานเพื่อไปช่วยเหลือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งที่กำลังต่อสู้กัน และเป็นไปได้ที่ว่าบุคคลผู้ซึ่งได้เดินดินในการเลือกฝ่ายได้พบว่างานของพวกรเข้าได้หมายไปเมื่อพวกรเข้าได้กลับมา

ระบบการศึกษาได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว อย่างน้อยที่สุดจนถึงปี 1960 ด้วยการที่มีนักเรียนเข้าเรียนโรงเรียนประถมศึกษาสูงถึง 90 ล้านคนในปีนั้น ในขณะที่โรงเรียนมัธยมศึกษาในเมืองต้องเรียน 6 ปี โรงเรียนในชนบทจำนวนมากดำเนินไปได้ไม่เกินปีที่ 3 หรือ 4 การประมาณค่าของผลกระทบต่อต้านการศึกษาของจีนต่อไปนี้แสดงให้เห็นว่าเป็นสิ่งถูกต้องในด้านนี้ ที่พวกรคอมมิวนิสต์ได้กระทำอย่างมากที่สุดเพื่อสนับสนุนสวัสดิการสังคม :

...กล่าวได้ว่ายกเว้นสำหรับความยุ่งยากเป็นระยะ ๆ และ จีนคอมมิวนิสต์ได้จัดการสร้างและดำเนินการระบบการศึกษาซึ่งเหมาะสมในแง่อุดมคติกับสภาพการณ์และเป้าหมายของตน และไม่สามารถให้การศึกษาระดับที่หนึ่งแก'

ประชาชนนับร้อย ๆ ล้านคน แต่เชิงก้าวเดินร่างบรรยายการสอนการเรียนรู้ ทำให้เกิดการรู้หันสืบในหมู่มวลชนซึ่งเป็นเป้าหมายพื้นฐานอย่างหนึ่ง จัดการเลื่อนระดับการศึกษาทั้งมวลของบุตรชนในชนบท ฝึกอบรมผู้เชี่ยวชาญและช่างเทคนิคระดับกลางให้มีจำนวนเพียงพอ และในขณะเดียวกันก็ไม่ละเลยความต้องการทางเศรษฐกิจสำหรับพวกรุคุภารอาชีพระดับสูง โดยเฉพาะพวกวิศวกรและนักวิทยาศาสตร์ [Chen and Galenson, 1969, p. 189.]

การปิดโรงเรียนในเดือนกันยายน 1966 และความยากลำบากในการรับนักเรียนกลับเข้าชั้นเรียนในปี 1967 เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของความโน้มเอียงของคอมมิวนิสต์ในการทำให้สถาบันที่ประสบความสำเร็จยุ่งยาก การทำให้มาตรฐานต่ำลง และการญี่พากครุซึ่งเกิดขึ้นในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรมนำไปสู่ผลเสียหายร้ายแรงต่อระบบการศึกษา

ด้วยข้อจำกัดต่าง ๆ รูปแบบต่าง ๆ ของบริการที่จัดหาให้แบบรวมหมู่ปรากว่ามีความสำคัญในการให้ชีวิตที่ดีขึ้นสำหรับคนงานจีนยิ่งกว่าการเพิ่มขึ้นในรายได้เงินสด แต่เนื่องจากบริการเหล่านี้ส่วนใหญ่ถูกจัดหาให้โดยวิสาหกิจอุดสาหกรรมยิ่งกว่าโดยรัฐโดยตรง การกระจายผลประโยชน์ซึ่งจำกัดอยู่ในบริษัทที่ไม่สามารถจัดการให้ดำเนินการในวิสาหกิจที่ใหญ่และมีกำไรมากกว่า และมีร้านขายยา โรงพยาบาล โรงเรียนเด็ก ที่อยู่อาศัย และความสุขทางสังคมอื่น ๆ ที่ดี โดยไม่คำนึงถึงรายได้เงินสด พวgnี้จะมีชีวิตที่ดีกว่าเพื่อนของพวกรุคุภารอาชีพที่อยู่ในวิสาหกิจที่มีผลกำไรน้อยกว่า หรือบุคคลในกิจการ อาทิเช่นการขนส่งแบบดั้งเดิมผู้ซึ่งไม่อาจอ้อมถึงระบบสวัสดิการได้เลย

ที่จะต้องคำนึงถึงเช่นกันก็คือ ระบบการประกันสังคมไม่ได้ขยายไปยังส่วนใหญ่ของประชากรจีนผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในชนบท เป็นไปได้ที่พวกรุคุภารอาชีพที่เป็นผู้ได้รับบริการด้านสาธารณสุขและการศึกษาดีกว่าในจีนเก่า แต่พวกรุคุภารอาชีพที่ได้น้อยกว่าพวกรุคุภารอาชีพอุดสาหกรรมในการเข้าถึงบริการรวมหมู่โดยทั่วไป เนื่องจากอาจเป็นจริงที่ว่าคนจนเนื่องจากบริการเหล่านี้แล้วรายได้ที่แท้จริงในโรงงานต่าง ๆ นั้นสูงกว่า ปรากว่าจีนไม่ยอมรับต่อกฎหมายที่ว่าถูกจ้างอุดสาหกรรมในประเทศด้วยพัฒนาประกอบเป็นกลุ่มคนจำนวนน้อย มีมาตรฐานการครองชีพที่สูงกว่าประชากรส่วนใหญ่ที่อยู่รอบ ๆ พวกรุคุภารอาชีพ กฎหมายเศรษฐศาสตร์ดูเหมือนจะไม่ยอมฝ่อนปรนแม้กระทั่งกับประเทศที่ดีอยู่กับกลไกตลาดน้อยมากเช่นจีน : ความแตกต่างอย่างใหญ่หลวงในระดับประสิทธิภาพการผลิตของโรงงานและฟาร์มจะถูกสะท้อนให้เห็นในความแตกต่างของรายได้ระหว่างพวกรุคุภารอาชีพและพวกรุคุภารอาชีพ ระหว่าง “ดอกไม้ร้อยดอก” ในปี 1956 และ 1957 เมื่อความไม่พอใจของพวกรุคุภารอาชีพเกี่ยวกับ

มาตรฐานการครองชีพของพวกราชได้ถูกแสดงออกอย่างเปิดเผย รัฐบาลได้ก่อการรณรงค์เพื่อกำให้พวกราชเชื่อว่ามาตรฐานการครองชีพของพวกราชไม่ได้ต่างกว่าของพวคุณงาน; Hughes and Luard, 1975, p. 195. ภายหลังความสัม慣れของภารกิจสาธารณะโดยไกลและการเน้นด้านการเกษตร ความนึงก็คิดเดียวกันนี้ได้ถูกกล่าวขึ้นอีก]

7. การจัดองค์การแรงงาน

ปัจจุบันคำว่าสหภาพแรงงาน (Trade unions) ในจีน ตามคำอธิบายของเจ้าหน้าที่ก็คือการจัดองค์การมวลชนของบรรดาคนงานที่ใช้กำลังและไม่ใช่กำลังทั้งหมดที่ดำรงชีพอยู่ด้วยค่าจ้างแรงงานทั้งหมดหรือส่วนใหญ่ ดังนั้นสหภาพแรงงานจึงประกอบด้วยเกือบทั้งหมดของกรรมการในอุตสาหกรรม แต่ไม่รวมพวกราชนา เจ้าของร้าน หรือซ่างฝีมือ ถึงแม้ว่าพวกราชจะสมมติและบุคลากรด้านการจัดการด่าง ๆ เป็นสมาชิกด้วย องค์กรสำคัญสูงสุดของสหภาพแรงงานก็คือสหพันธ์สหภาพแรงงานแห่งประเทศไทย (the All-China Federation of Trade Unions) สมาชิกทั้งหมดของสหภาพแรงงานที่คอมมิวนิสต์ควบคุมอยู่ได้เพิ่มจำนวนจาก 800,000 คนในปี 1945 เป็น 12.45 ล้านคนในปี 1955 [Hughes and Luard, 1975, p. 116.] ในปี 1957 สหพันธ์มีสมาชิก 16.3 ล้านคนและได้เพิ่มขึ้นเป็น 20.8 ล้านคนในปี 1963 การจ้างงานในสาขาที่มิใช่การเกษตรทั้งหมดในปี 1957 มีจำนวน 40 ล้านคน อย่างไรก็ตาม ตัวเลขนี้ปรากฏว่าประมาณ 11.5 ล้านคนอยู่ในวิสาหกิจงานฝีมือและวิสาหกิจดั้งเดิมอื่น ๆ ดังนั้นศักยภาพของการจัดองค์การเป็นเกือบ 60% จำนวนร้อยละของการจัดองค์การแรงงานอาจสูงกว่าโดยเฉลี่ยในอุตสาหกรรม โรงงานโดยเฉลี่ยอย่างยิ่งในวิสาหกิจขนาดใหญ่ และต่างกว่าโดยเฉลี่ยในสาขาวิชาบริการ [Chen and Galenson, 1969, p. 191.]

ในประเทศคอมมิวนิสต์ คำว่า “สหภาพแรงงาน” ถูกใช้เพื่ออธิบายรูปแบบต่าง ๆ ขององค์การจากแต่ละความคิดของผู้นำสำคัญ เช่น ตามความคิดของเลนินและนักเขียนกลุ่มมาร์กซิสต์ ภายหลัง สหภาพแรงงานเป็นรูปแบบหนึ่งของ ‘สายพานสีสรร’ สำหรับการทำสัญญาหรือข้อตกลงระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์กับประชากรทั้งหมด ด้วยเหตุนี้ถึงแม้สหภาพแรงงานของจีนถูกกำหนดในธรรมนูญ ‘เพื่อแสดงความเกี่ยวข้องอย่างมั่นคงในเรื่องการปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ด้านวัตถุและวัฒนธรรม และสภาพการทำงานของพวคุณงาน บุคลากรด้านเทคนิคและสมาชิกจะทำงาน’ โดยทั่วไปสหภาพแรงงานถูกกำหนดให้เป็นหน่วยงานประชาสัมพันธ์และเครื่องมือของการจัดองค์การและการควบคุมคุณงานอุตสาหกรรม เจ้าหน้าที่สำคัญของสหภาพคือสมาชิกพรรคอมมิวนิสต์ ผู้ซึ่งความจงรักภักดีต่อพรรครองงำความจงรักภักดีต่อผลประโยชน์ของสมาชิกของสหภาพ สหภาพไม่มีส่วนในการเจรจาอัตราค่าจ้างซึ่งถูก

กำหนดโดยพวກเจ้าหน้าที่ และไม่อยู่ในอำนาจที่จะอภิปรายการนัดหยุดงาน (รู้จักกันในฐานะ ‘การวินาสกรรม’) แน่นอนว่าไม่ได้รับอนุญาตให้กระทำได้ในประเทศคอมมิวนิสต์

โครงสร้างของสหพันธ์สหภาพแรงงานแห่งประเทศไทย อาศัยตัวแบบของสหภาพโซเวียต มีสหภาพระดับชาติ 16 สหภาพ และหลักสำคัญของการจัดองค์การก็คือสหภาพอุตสาหกรรม ที่เข้มงวด ไม่มีสหภาพงานช่างฝีมือ ณ ระดับมณฑล สหพันธ์ส่วนภูมิภาค 27 แห่ง ประสานงาน สหภาพแรงงาน คณะกรรมการบริการสหภาพส่วนท้องถิ่นจำต้องถูกจัดตั้งขึ้นในวิสาหกิจหรือ สถาบันที่มีสมาชิก 10 หน่วยหรือมากกว่านั้น แม้รายงานว่าในปี 1954 มีหน่วยท้องถิ่นถึง 200,000 หน่วย แต่จำนวนจะต้องขยายตัวมากขึ้นหลังจากนั้น

ตามธรรมเนียมของสหภาพแรงงานปี 1953 การเข้าเป็นสมาชิกของสหภาพแรงงานคือ ‘ความสมัครใจ’ ในทางปฏิบัติความกดดันต่าง ๆ มีผลทำให้คนงานอุตสาหกรรมทั้งหมดเข้าสู่ระบบ เนื่องจากว่าการประกันสังคมและโครงการสวัสดิการของสหภาพแรงงานอื่น ๆ นั้นมีให้เฉพาะกับสมาชิกเท่านั้น นอกจากนี้ค่อนข้างแน่นอนที่ว่า ความกดดันอย่างหนักได้ถูกทำให้ เป็นภาระหนักต่อคนงานปัจจุบันที่เข้าร่วมโดยพวกเจ้าหน้าที่ สมาชิกพรรค และสมาชิก สหภาพอื่น ๆ

ข้อบังคับและเอกสารต่าง ๆ ให้แนวคิดบางประการของบทบาทซึ่งถูกมุ่งหมายโดยพวก เจ้าหน้าที่สำหรับสหภาพแรงงานภายใต้สังคมที่กำลังสร้าง ในเดือนกรกฎาคมและสิงหาคม 1949 ข้อบังคับชั่วคราว ๓ รายการ ที่ถูกลawsความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับคนงานถูกยอมรับ นำเอามาใช้โดย a National Conference on Trade Union Work ที่ได้ประชุมกันขณะนั้น ข้อบังคับเหล่านี้เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างคนงานและนายจ้างในกิจการของเอกชน การร่าง ข้อตกลงร่วมในกิจการของเอกชน และระเบียบการสำหรับระงับการพิพาทแรงงาน ข้อบังคับเหล่านี้มุ่งหมายให้เป็น ‘ข้อบังคับตัวแทน’ และในคำสั่งวันที่ 22 เมษายน 1949 ต่อสหภาพ ที่เป็นสมาชิกของตน สหพันธ์สหภาพแรงงานแห่งประเทศไทยได้จัดตั้งหน่วยงานสหภาพแรงงาน ที่สูงกว่าในภูมิภาคและเมืองต่าง ๆ เพื่อจัดการเกี่ยวกับการนำเอาไปใช้โดยเจ้าหน้าที่ของท้องถิ่น ผลก็คือต้นปี 1950 ข้อบังคับของท้องถิ่นซึ่งอาศัยตัวแบบที่กำหนดไว้ถูกนำไปใช้และบังคับใช้ใน ปักกิ่ง เชียงไช เกียงสิน หังโจว กวางตุ้งและศูนย์กลางการค้าและอุตสาหกรรมอื่น ๆ ต้นปี เดียวกันข้อบังคับได้ถูกอนุมัติและเผยแพร่โดยคณะกรรมการบริการทำางานของสหพันธ์ ก្នิฏเหล่านี้ ถูกรวมเข้าไว้กับการแก้ไขบางประการในข้อบังคับต่อมา และใช้เป็นระเบียบข้อบังคับพื้นฐาน เกี่ยวกับความสัมพันธ์ในอุตสาหกรรมในสาขาของวิสาหกิจเอกชน ส่วนระเบียบข้อบังคับ สำหรับอุตสาหกรรมของรัฐคือ ‘The Outline of Labour Regulations for State-Operated Enter-

prise" ออกใช้ในปี 1954

ระเบียบข้อบังคับสำคัญจัดการเกี่ยวกับเสรีภาพของการรวมกัน ข้อดังกล่าวร่วม กาว่าจ้าง และการไม่ออกหรืออนออกเลิก ค่าจ้าง ชั่วโมงการทำงาน ระเบียบวินัยแรงงานและสวัสดิการ สถานภาพของผู้ฝึกงาน และการพิพาทแรงงาน บัญหาค่าจ้าง ที่ซึ่งไม่ได้รวมอยู่ในข้อบังคับถูกมุ่งหมายให้ถูกดูแลโดยข้อดังกล่าวร่วมที่แยกกันหรือโดยสัญญาการจ้างงานแต่ละฉบับ

‘ในหลักการ’ ชั่วโมงการทำงานในยุตสาหกรรมถูกกำหนดไว้วันละ 8–10 ชั่วโมง ชั่วโมงการทำงานอาจลดลงหรือเพิ่มขึ้นได้โดย ‘ข้อตกลง’ ระหว่างคนงานกับนายจ้าง แต่สูงสุดได้กำหนดไว้วันละ 12 ชั่วโมง รัฐบาลกำหนดให้คนงานมีสิทธิหยุดงานพักผ่อนเป็นทางการได้ปีละ 7 วัน บวกวันหยุดตามประเพณีอื่น ๆ ด้วย [Hughes and Luard, 1975, pp. 117–118.] ระยะที่เหลือและวันหยุดที่เหลือเป็นไปตาม ‘การปฏิบัติโดยอาชีพตามปกติยกเว้นมีสถานการณ์ที่ต้องอาศัยการตัดสินใจในข้อดังกล่าวร่วม’ มาตราค่าจ้าง ที่ในระเบียบวินัยแรงงานได้รวมถึงข้อบังคับเกี่ยวกับการลงโทษและไอล้ออก ด้องไม่ขัดแย้งกับกฎหมายหรือกฎหมายใด ๆ ของรัฐ หรือไม่ขัดแย้งกับข้อดังกล่าวร่วมที่มีอยู่แล้ว สิ่งอำนวยความสะดวกด้านสวัสดิการแรงงานที่มีอยู่ก็ใช้อยู่ต่อไป ซึ่งรวมทั้งการชดเชยสำหรับการบาดเจ็บและพิการ

การรักษาเสถียรภาพของค่าจ้างที่แท้จริงโดยอาศัยระบบหน่วยแรงงานได้ถูกนำมาใช้ในทุกวิสาหกิจอุตสาหกรรมและการค้าทั้งที่ดำเนินการโดยรัฐและเอกชนในช่วงปีแรก ๆ ของการปกครอง ระเบียบข้อบังคับกำหนดว่า “เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงผลกระทบที่เป็นไปได้ดี กรณีความของการเปลี่ยนแปลงราคาค่าจ้าง รัฐบาลประชาชนท้องถิ่นจะเผยแพร่มาตราฐานการคำนวณค่าจ้างที่เป็นหนึ่งเดียว โดยอาศัยดัชนีราคาราคาปัจจุบันของสินค้าจำนวนหนึ่ง” ยังได้มีการออกข้อบังคับสำหรับการจ่ายที่เท่าเทียมกันสำหรับงานที่เท่าเทียมกัน

ระเบียบการสำหรับการจัดการกรณีพิพาทแรงงานได้ถูกกำหนดขึ้น ระเบียบการนี้ได้ประยุกต์ใช้กับวิสาหกิจของรัฐและสหกรณ์ รวมทั้งของเอกชน โดยกำหนดให้มีการพิจารณาโดยตรงระหว่างคนงานกับนายจ้าง ถ้าจำเป็นด้วยความช่วยเหลือและการมีส่วนร่วมขององค์การระดับสูงของคนงานและนายจ้างในท้องถิ่น ระเบียบการได้รวมถึงการอาศัยสำนักงานแรงงานท้องถิ่นด้วยการขอร้องของพรรคเพื่อการปรองดองหรือในฐานะเป็นหนทางสุดท้ายสำหรับการชี้ขาด

กฎหมายสหภาพแรงงาน (the Trade Union Law) ได้ถูกผ่านออกมาในวันที่ 29 มิถุนายน 1950 ได้กำหนดโครงสร้างและการจัดองค์การซึ่งได้ถูกยอมรับไปใช้โดยสหภาพ กฎหมายได้มีความหมายให้นโยบายแรงงานที่บรรจุอยู่ในโครงการร่วมมีผลในการปฏิบัติ กฎหมายนี้ได้

หลับตาแลเห็นระบบชี้งพวกคนงานจะเข้าร่วมในการจัดการวิสาหกิจที่โอนมาเป็นของรัฐ ใน การกำหนดเงื่อนไขการทำงานในวิสาหกิจที่เป็นของเอกชน และในการจัดสรุปสหภาพแรงงาน ภายใต้การนำของสหพันธ์สหภาพแรงงานแห่งประเทศไทย

ภายใต้กฎหมาย คุณงานที่ใช้กำลังและไม่ใช้กำลังทั้งหมดที่ถูกจ้างงานโดยวิสาหกิจ สถาบัน และโรงเรียน ผู้ซึ่งมีรายได้หลักเป็นค่าจ้าง และผู้ได้รับค่าจ้างทั้งหมดโดยปราศจาก นายจ้างพิเศษ ได้รับสิทธิให้จัดตั้งสหภาพแรงงาน ได้มีการวางแผนก្នვ่าสหภาพแรงงานจำต้อง ถูกจัดตั้งคุณธรรมตามหลักการของการรวมคุณย์ประชาธิปไตยตรงตามธรรมนูญของสหพันธ์ สหภาพแรงงานแห่งประเทศไทย และสหภาพแรงงานจะต้องถูกจัดตั้งขึ้นเป็นหน่วยเอกสารและ อิสระระดับชาติ โดยมีสหพันธ์สหภาพแรงงานกำหนดที่เป็นองค์กรตัวสำคัญ ทันทีที่เริ่มจะตั้ง สหภาพแรงงานทั้งหมดจำต้องรายงานไปยังสหพันธ์สหภาพแรงงาน หรือสหภาพอุดสาหกรรม หรือสหภาพห้องถีนที่ได้เข้าร่วมของสหพันธ์ และหน่วยงานเหล่านี้จะพิจารณาและอนุมัติการ จัดตั้งและขึ้นทะเบียนสหภาพแรงงานดังกล่าวกับองค์กรรัฐบาลประชาชนที่เหมาะสม สิ่งนี้เป็น เงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการยอมรับในฐานะเป็นสหภาพแรงงานอย่างเป็นทางการสหภาพหนึ่ง ด้วยเหตุนี้จากการเริ่มต้นจริง ๆ รัฐบาลได้ทำให้แน่ใจว่าสหภาพสามารถดำรงอยู่ได้เฉพาะ ด้วยการอนุมัติอย่างเป็นทางการขององค์กรรัฐบาลห้องถีน และว่าสหภาพเหล่านี้ควรจะอยู่ ภายใต้สหพันธ์สหภาพแรงงานแห่งประเทศไทย ซึ่งแน่นอนก็อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาล ด้วยเหตุนี้ในทางปฏิบัติพวกคนงานไม่มีโอกาสที่จะจัดการให้ดันเองได้เข้าเป็นองค์กรตัวแทน สหภาพถูกจัดตั้งขึ้นเฉพาะภายใต้การอุปถัมภ์ของทางการและภายใต้การควบคุมของทางการ ซึ่งสุดท้ายถูกดำเนินการผ่านองค์การพัฒนารัฐและสหพันธ์

กฎหมายที่ได้ระบุรายละเอียดการจัดตั้งคุณธรรมรับมาใช้โดยสหภาพเฉพาะราย โรงงาน เมืองแร่ ร้านค้า พาร์ม สถาบันต่าง ๆ โรงเรียนและหน่วยบริหารหรือหน่วยผลิตต่าง ๆ ที่มีคุณงานและคนทำงาน 25 คนหรือมากกว่า ได้รับอำนาจให้จัดตั้ง ‘คณะกรรมการธุรกิจสหภาพ- แรงงานขึ้นพื้นฐาน’ (คณะกรรมการธุรกิจโรงงาน, เมืองแร่, สถาบัน ฯลฯ) เจ้าหน้าที่สหภาพ- แรงงานที่ทำงานเต็มเวลา สหภาพแรงงานจะจ่ายค่าจ้างในอัตราที่ไม่น้อยกว่าค่าจ้างตั้งเดิม ของพวกเขา และยังมีส่วนในการประกันแรงงานและโครงการสวัสดิการอื่นที่ถูกจ่ายให้โดย ฝ่ายจัดการหรือเจ้าของ

แหล่งรายได้ของสหภาพแรงงาน รายได้ของสหภาพแรงงานได้มาจากค่าธรรมเนียม การเข้าเป็นสมาชิก จาก 1% ของค่าจ้างรายเดือน บวกเงินสนับสนุนจากฝ่ายจัดการหรือ เจ้าของที่ต้องจ่ายให้สหภาพแรงงาน แต่ละเดือนเท่ากับ 2% ของเงินค่าจ้างที่แท้จริงทั้งหมด

ของคนงานที่จ้าง ($\frac{3}{4}$ ของจำนวนนี้ถูกใช้เกี่ยวกับงานด้านวัฒนธรรมและการศึกษาสำหรับพวกรคนงาน) นอกจากนี้วิสาหกิจต้องจ่ายให้แก่เงินกองทุนประกันแรงงานอีก 3% ของบัญชีเงินเดือนรวมทั้งยังมีรายได้จากการฝึกอบรมด้านวัฒนธรรมและภาษาภาพที่สหภาพแรงงานอุปถัมภ์และเงินอุดหนุนจากรัฐบาลประชาชนระดับต่าง ๆ [Chen and Galenson, 1969, p. 191. และ Hughes and Luard, 1975, p. 120.] ภายใต้กฎหมายสหภาพแรงงาน สหภาพแรงงานต่าง ๆ มีอิสระในการทำงานประจำ งบดุล และการตรวจสอบบัญชีของตน ทั้ง ๆ ที่มีการประกันแข่นนี้ การตรวจสอบโดยทั่วไปเกี่ยวกับการเงินของขบวนการสหภาพแรงงานได้ถูกมองหมายให้แก่ สหพันธ์สหภาพแรงงานแห่งประเทศไทย ซึ่งนับเป็นเครื่องคัดค้านที่มีผลลัพธ์อย่างหนึ่งสำหรับการควบคุมเหนือสหภาพเฉพาะราย

การประกันสังคม ในเงินการประกันสังคมถูกบริหารผ่านสหภาพแรงงาน ข้อบังคับเกี่ยวกับการประกันสังคมของแรงงาน ได้ถูกยอมรับมาใช้ในเดือนมีนาคม 1952 ได้ขยาย มาตรการประกันสังคมของกฎหมายสหภาพแรงงานเข้าไปในระบบผลประโยชน์ที่กว้างขวาง ด้วยการจ่ายให้แก่ชั้นคนงานที่ต่างกันด้วยอัตราที่ต่างกัน ระหว่างช่วงระยะเวลาเจ็บป่วย ผลประโยชน์ 60–100% ของค่าจ้าง (ถ้าเป็นการเจ็บป่วยหรืออุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจากการทำงาน) ถูกจ่ายให้ และค่าโรงยาบาล หมวดและยา นายจ้างเป็นผู้จ่ายให้ บำนาญการเกษียณอายุ 50–70% ของค่าจ้างโดยเฉลี่ย (ผู้ชายอายุ 60 ปี ผู้หญิงอายุ 50 ปี) ถึงแก่กรรมจ่ายผลประโยชน์ ให้เท่ากับค่าจ้าง 2–3 เดือน และผลประโยชน์การคลอดบุตรจ่ายค่าจ้างเต็มให้สำหรับ 56–70 วัน คนงานประจำ 9 ล้านคนได้รับการชดเชยโดยข้อบังคับการประกันสังคม [Hughes and Luard, 1975, p. 120.]

ธรรมนูญสำหรับสหภาพแรงงานซึ่งได้ถูกประกาศในวันที่ 10 พฤษภาคม 1953 ได้อธิบายภาระหน้าที่ต่าง ๆ ของสหภาพ คือ

สร้างเอกสารของชั้นชั้นทำงานให้แข็งแกร่ง ทำให้พัฒนาไมตรีของคนงานและชุมชน มนต์คงชื่น ให้การศึกษาแก่คนงานเพื่อรักษาภูมิปัญญาและกุญแจรักษาของรัฐและระเบียบวินัย แรงงานอย่างมีสำนึกรัก กระตุ้นการพัฒนาการผลิต การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตของ แรงงานอย่างมั่นคง การบรรลุและการบรรลุผลลัพธ์สูงกว่าของแผนการผลิตของรัฐ.....

สหภาพแรงงานถูกเรียกร้องให้ปรับปรุง ‘ชีวิตด้านวัฒนธรรมและวัฒนธรรมของคนงาน’ ให้ดีขึ้น ธรรมนูญนี้ซึ่งเป็นฉบับที่ได้แก่ในถูกต้องตามกฎหมายและกุญแจรักษาของรัฐและระเบียบวินัย บางประการเกี่ยวกับหน้าที่เสริมบ้างประการที่ทำโดยสหภาพ หน้าที่เหล่านี้ได้รวมถึงการ จัดให้มีกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมและการศึกษา การจัดองค์การของการออม การแนะนำ ตรวจสอบการบังคับความปลดภัย และการดำเนินการสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสวัสดิการ

และการบันเทิง รวมทั้งหอพักและครัวร่วม กิจกรรมเหล่านี้อาจแสดงความสำคัญที่สุด อันที่จริง บางที่เป็นภาระหน้าที่ที่สำคัญอย่างเดียวที่ถูกดำเนินการโดยสหภาพแรงงานของคนงานปัจเจกชน

ถึงปี 1958 จำนวนผู้ที่มีรายได้เป็นค่าจ้างทั้งหมดได้เพิ่มขึ้นเป็น 25 ล้านคน ประมาณครึ่งหนึ่งของจำนวนนี้ทำงานในอุตสาหกรรม การก่อสร้าง การขนส่ง และการคมนาคม ดังนั้น เป็นไปได้ว่าไม่นากกว่าประมาณ 3-4 ล้านคนเป็นคนงานในโรงงาน อีกครึ่งหนึ่งเป็นพวกแม่ยืน ผู้ช่วยในร้านและคนงานในเมืองอื่น ๆ

อย่างไรก็ตาม ค่อนข้างชัดแจ้งว่าทั้ง ๆ ที่มีการเพิ่มอย่างรวดเร็วเช่นนี้ แต่ก็ยังคงมีการว่างงานจำนวนมากในเมือง จากระยะแรก ๆ ของการปกครอง ได้มีเสียงบ่นจากพวกเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับสิ่งที่ธิบายได้ว่าเป็น ‘การโยกย้ายอย่างไม่ตระหนง ของพวกราชานาเข้ามา ยังเมือง’ อันนี้อาจจะเป็นผลมาจากการกดดันอย่างมากของการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของประชากรทางเกษตรที่มีด้วยการที่ดินที่หาได้ ความปรารถนาของชาวนาที่จะแบ่งส่วนมาดร้านการครองซึ่พที่สูงขึ้นของคนงานในเมือง และบางทียังเป็นผลมาจากการไม่พอใจในหมู่พวกราชานาด้วยผลของการปฏิรูปที่ดินและการรวมนา ในช่วงเวลาต่าง ๆ ได้มีการดำเนินขั้นตอนที่ค่อนข้างรุนแรงเพื่อดึงด้นหรือแม้กระทั่งการถอยการโยกย้ายกลับ ด้วยอย่างเช่น ชาวนาผู้อพยพเข้ามายังเมืองเชียงใหม่ได้ถูกล้อมจับและถูกส่งกลับไปยังหมู่บ้านของพวกราช

อย่างไรก็ตาม มาตรการเหล่านี้ไม่สามารถเยียวยาสาเหตุพื้นฐานของการว่างงาน ซึ่งเกิดจากความจริงที่ว่าในขณะที่ประชากรในกำลังเพิ่มขึ้นในอัตราปีละประมาณ 12-15 ล้านคน นั้น ปรากฏว่าการจ้างงานในเมืองเพิ่มขึ้นไม่นากกว่า 1 ล้านคนต่อปี บทความในหนังสือพิมพ์รายวันประชาชน เดือนพฤษจิกายน 1957 ยอมรับว่าเพียงส่วนหนึ่งของกำลังคนที่มีอยู่ที่ถูกดูดซับ ในอุตสาหกรรมทั้ง ๆ ที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว ด้วยเหตุผลนี้ได้มีความพยายามต่าง ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้มีการจ้างงานในสาขาอื่น ๆ ด้วยอย่างเช่น การเกษตรควรดูดซับคนมากขึ้น ถ้าทุก ๆ สมการรับสมาร์กกว่า 5 คน คนจำนวน 3.75 ล้านคนก็จะมีงาน ประชากรส่วนเกินของเมืองควรจะถูกส่งเสริมให้ไปยังชนบทและ ‘เขตเนินเขา’ เพื่อเข้าร่วมในการเกษตรหรือการทำป่าไม้ แม้บ้านครัวเรียนรู้ที่จะทำด้วยตัวเองให้พอยิกับงานบ้านซึ่งเป็น ‘งานที่มีเกียรติ’ เช่นเดียวกับงานประมงอื่น ๆ ให้ความดั้งใจมากขึ้นแก่ความเป็นไปได้ของการเพิ่มการจ้างงานในกิจการบริการ ธุรกิจขายอาหาร สมการ์ณานฝีมือ และรูปแบบอื่น ๆ ของงานให้ความช่วยเหลือ

ในเดือนพฤษจิกายน 1957 ส่วนใหญ่อาจเป็นผลของความยุ่งยากที่เพิ่มขึ้นของการว่างงานที่มากเกิน กฎหมายบังคับชั่วคราวอันใหม่เกี่ยวกับการปลดเกษียณได้ถูกประกาศใช้ ภายใต้กฎหมายบังคับเหล่านี้คุณงานผู้ชายถูกปลดเกษียณอายุ 60 ปี และคุณงานสตรีอายุ 50 ปี ถ้าหากเขาได้ทำงานต่อเนื่องเป็นเวลา 5 ปีมาก่อน อายุการเกษียณจะเร็วขึ้น 5 ปีสำหรับบุคคลที่ทำงานในเมืองและสถานที่ซึ่งระดับหรือความกดดันสูง โดยปกติการจ่ายบำนาญจ่ายให้ 50% ของค่าจ้างสำหรับบุคคลที่ได้ทำงานนานกว่า 5 ปีแต่น้อยกว่า 10 ปี จ่ายให้ 60% สำหรับผู้ที่ได้ทำงาน 10–15 ปี และ 70% สำหรับผู้ที่ได้ทำงานนาน 15 ปี หรือกว่านั้น [Hughes and Luard, 1975, p. 125.]

โครงการฝึกหัดอาชีพได้ถูกนำมาใช้ในอุดสาหกรรมและงานฝีมือส่วนใหญ่ของจีนเริ่มแรกก็นำเอาหลักสูตรเริ่ม 1 ปี หรือ 18 เดือนมาใช้ และได้มีการเลื่อนตำแหน่งอย่างรวดเร็วสำหรับบุคคลที่ฝึกหัดสำเร็จเรียบร้อยแล้ว อย่างไรก็ตาม วิธีการเหล่านี้ก็ก่อให้เกิดความยุ่งยากไม่เพียงน่องจากความล้มเหลวของผู้ฝึกหัดที่จะได้มาซึ่งความรู้ในการทำงานที่กังวลของพ่อของกิจการของตน แต่ยังน่องจากความขัดแย้งในแรงงานสัมพันธ์ คือปรากฏว่าผู้ฝึกหัดเยาวชนอายุ 18 ปีจำนวนมากคิดว่าตนเองควรได้รับสิทธิ์ที่จะเริ่มการถูกจัดลำดับชั้นใกล้ ๆ กับพากคุณงานสูงอายุที่มีความรู้และประสบการณ์มากกว่ามาก ในปี 1957 ระเบียบข้อบังคับใหม่ถูกนำมาใช้สำหรับการขยายระยะการฝึกอบรมออกไปเป็น 3 ปี และเริ่มที่อายุต่ำสุด 16 ปี ภายหลังจากการฝึกหัดแล้วพวกเขาก็ได้รับการจ่ายให้ในอัตราที่ต่ำที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในปีแรก และหลังจากนั้นจะค่อย ๆ ได้รับการเลื่อนตำแหน่งขึ้นไปตามคุณภาพของงานที่ทำ

ในแห่งวัดถุ คุณงานอุดสาหกรรมอาจมีทางมากมายที่จะมีชีวิตที่ดีกว่าในช่วงแรก ๆ สวัสดิการและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านความบันเทิงที่พวกเขาก็ได้รับก็มากขึ้น ได้รับความสนใจมากขึ้นในเรื่องการป้องกันความปลอดภัยไว้ก่อนและมาตรการด้านสุขภาพอนามัย และพวกเขายังได้รับค่าจ้างในแห่งของอำนาจซื้อที่สูงกว่าที่บรรพบุรุษของเขาก็ได้รับ แต่มาตรฐานก็ยังคงต่ำกว่า มาตรฐานของตะวันตกอย่างมาก เท่าที่ปรากฏค่าจ้างโดยเฉลี่ยสำหรับคุณงานอุดสาหกรรมที่มีฝีมือระหว่าง 80 หรือ 90 หยวน ซึ่งเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนขณะนั้นก็ประมาณ 11 ปอนด์ 10 ชิลลิง – 13 ปอนด์ต่อเดือน ในขณะที่คุณงานกึ่งมีฝีมืออาจได้รับเพียงประมาณครึ่งหนึ่งของจำนวนนี้ อย่างไรก็ตาม คุณงานจีนอาจจะได้ที่พักฟรีหรือราคากู้มาจาก ตามตัวเลขทางการของจีนคุณงานโดยเฉลี่ยใช้ 3.5% ของรายได้เป็นค่าเช่า อาหารพื้นที่ที่ชาวจีนเคยชินก็ค่อนข้างถูก และพวกเสื้อผ้าก็ เช่นกัน และชาวจีนทั้งชายและหญิงก็แต่งกายแบบเดียวกัน ตรงข้ามของใช้ประจำวันที่คุณงานตะวันตกใช้ซึ่งราคาไม่แพงมากก็ไม่อาจมีได้เลยในจีน

ในกลางปี 1956 รัฐบาลยอมให้ค่าจ้างสูงขึ้นโดยเฉลี่ย 14.5% อาจกล่าวได้ว่าการตัดสินใจนี้ เกิดขึ้นภายหลังการอภิปรายกับคุณงานและสหภาพแรงงาน ผู้จัดการและแผนกต่าง ๆ ของรัฐบาล ทั้งนี้เนื่องจากในช่วง 2 ปีที่ผ่านมาค่าจ้างเพิ่มขึ้นไม่ได้สัดส่วนกับการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต ผลของการเปลี่ยนแปลงคือ การเพิ่มความแตกต่างสำหรับความชำนาญงาน ได้มีการเพิ่มขึ้นอย่างมากเป็นพิเศษสำหรับครูและคุณงานฝ่ายบริหาร มีการขยายด้วยของการใช้งานเหมาและระบบให้โบนัสเป็นรางวัลได้ถูก ‘ปรับปรุง’ และมีการให้โบนัสพิเศษในที่ซึ่งค่าครองชีพสูงกว่า ในเดือนพฤษภาคม 1957 รัฐบาลได้ประกาศว่า อัตราค่าจ้างในอนาคตของพวกราชงานที่ทำงานประเภทไม่ใช้มือปราดดัง ทั้งนี้เนื่องจากพวกราชงานได้ปรับเปลี่ยนด้วยความไม่พอใจแล้ว ยังจุ่งใจให้พวกราชงานย้ายเข้าไปยังในเมืองเป็นจำนวนมาก ยิ่งก่อให้เกิดความยุ่งยากในการจ้างงานมากขึ้น ด้วยเหตุนี้คุณงานปกติที่ถูกจ้างงานในอนาคต เช่น กรรมกรคุณงานก่อสร้าง เป็นต้น จะได้รับค่าตอบแทนโดยเฉลี่ยเท่ากับที่ชาวนาในสหกรณ์ขนาดกลางได้รับ บวกกับสิ่งที่ถูกตัดสินโดยความแตกต่างของค่าครองชีพระหว่างเมืองกับเขตชนบทสำหรับคุณงานจิปาถะอื่น ๆ อาทิ เสมียน คันรถไฟ คันขบรถบัส บุคลากรด้านบริการ ฯลฯ ที่หางานจะได้รับค่าจ้างไม่มากกว่าค่าจ้างระดับ 30 ในอัตราค่าจ้างปัจจุบัน |Hughes and Luard, 1975, pp. 126 – 127.|

คุณงานอุดสาหกรรมของจีนส่วนใหญ่อยู่ภายใต้ระบบการจ้างงานหมา ในปี 1956 คุณงานที่อยู่ในระบบงานเหมานับได้ 42% ของกำลังแรงงาน และจำนวนได้ลดลงในช่วงการก้าวกระโดดใกล้ไปข้างหน้า แต่หลังปี 1960 ระบบงานหมาได้กลับมา มีความสำคัญใหม่ |Chen and Galenson, 1969, p. 193.| ระบบนี้ถูกใช้ในช่วงขั้นตอนการแปลงรูปของสังคมนิยม แต่ไม่ลงรอยกันกับระบบคอมมิวนิสต์ อย่างไรก็ตาม ช่วงหลังของปี 1958 ได้มีการเลื่อนไหวโดยเฉพาะในคอมมูนเพื่อกลับไปใช้ระบบคิดตามเวลา ในอุดสาหกรรมส่วนใหญ่ของจีนใช้ระบบ 8 ระดับ (grade) แตกต่างกันไปตามความชำนาญงานของคุณงาน ความชำนาญงานแต่ละอย่างมีอัตราแตกต่างกัน สำหรับการจ่ายผลตอบแทนแบบงานเหมา คุณงานภายในอุดสาหกรรมเดียวกันอาจได้รับการเลื่อนจากระดับหนึ่งไปยังอีกระดับหนึ่ง และอันนี้ช่วยป้องกันการเปลี่ยนงานของแรงงานที่มากเกินไป อัตราสำหรับแต่ละระดับแตกต่างกันในอุดสาหกรรมต่าง ๆ ตามความสำคัญของอุดสาหกรรมและความจำเป็นในการดึงดูดคุณงาน ตามการซื้อขายของรัฐบาล

ปกติทำงานสัปดาห์ละ 6 วัน และไม่มีวันหยุดอื่นนอกเหนือวันหยุด 7 วันตามกฎหมาย นอกจากคุณงานในอุดสาหกรรมสำคัญ เช่น คุณงานเหมืองถ่านหิน ที่ต้องทำงานวันอาทิตย์ และแม้กระทั่งวันหยุดตามกฎหมายบ้าง

กล่าวโดยสรุปแล้ว สหภาพแรงงานของจีนจำต้องยอมรับความเป็นผู้นำของพรรค สหภาพแรงงานไม่ได้รับอนุญาตให้แสดงความไม่พอใจพรรคร่วมว่าในหมู่สมาชิกอย่างเปิดเผย หรือ ณ ที่ประชุมของสหภาพ อันนี้ซึ่งให้เห็นอย่างชัดแจ้งถึงแนวคิดของรัฐบาลเกี่ยวกับบทบาทของสหภาพในสังคมของจีน

ความแตกต่างของรายได้

ลักษณะของประเทศคอมมิวนิสต์คือความเท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจในหมู่ประชาชน จีนก็เช่นเดียวกันแม้ว่าความเท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจในแองกฤษศาสตร์ไม่ปรากฏที่ใดในจีน ความไม่เท่าเทียมกันรวมในรายได้และความมั่งคั่งไม่มีเนื่องจากรายได้มีเพียงประเภทเดียวคือ ค่าจ้าง pracownikówประกอบด้วยชนชั้นทำงานอย่างเดียว ชนชั้นนี้ถูกแบ่งออกเป็นกลุ่มอาชีพ อย่างกว้าง ๆ ด้วยอัตราค่าจ้างตามส่วนโดยเฉลี่ย ในการกำหนดค่าจ้างของแต่ละคน การฝึกอบรม ประสบการณ์ การศึกษา และประวัติการเมืองของเขาก็จะกำหนดพิจารณา อาหาร จะจ่ายให้สำหรับจุดประสงค์และเงื่อนไขการทำงานเป็นพิเศษ โบนัสถูกจ่ายให้สำหรับการทำงานดี นั่นก็คือว่าทำไม่ความแตกต่างอย่างเด่นชัดในค่าจ้างจึงมีน้อยและมีหลักเกณฑ์ ความเสมอภาคในค่าจ้างถูกสังเกตได้ในรูปของตารางค่าจ้างประชาชาติ (national wage table) ค่าจ้างเฉลี่ยสำหรับคนงานและผู้ร่วมงานมีอัตรา 60 หยวนต่อเดือน ในปี 1976 ถึงแม้ว่า ส่วนใหญ่ของผู้มีรายได้เป็นค่าจ้างได้รับระหว่าง 40–100 หยวนต่อเดือน ผู้บริหารและช่างเทคนิค จำนวนมากได้รับระหว่าง 100–200 หยวนต่อเดือน ส่วนน้อยของกำลังงานประกอบด้วยผู้จัดการ วิศวกร ข้าราชการระดับสูง และผู้ที่ทำงานในกิจกรรมวัฒนธรรม ได้รับระหว่าง 200–400 หยวน อันนี้เป็นพวงรายได้สูงในจีนยกเว้นรัฐมนตรีและผู้พิพากษา ซึ่งได้รับน้อยกว่า 500 หยวนต่อเดือนเพียงเล็กน้อย |M.C. Shanta Murthy, 1981, p. 104.|

รายได้ในหมู่ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทและในเมืองมีความแตกต่างกันเนื่องจาก ความแตกต่างกันในสภาพทางภysical และนิสัยการบริโภค กล่าวได้ว่ารายได้ในเมืองสูงกว่า รายได้ในชนบท 85% ในปี 1952 และ 95% ในปี 1956 เพื่อที่จะเชื่อมช่องว่างระหว่างรายได้ ในเมืองและในชนบทให้แคบลง รัฐบาลจีนได้เริ่มใช้มาตรการต่อไปนี้ ในปี 1960 :

(1) ประชากรในชนบทจะได้รับอาหาร ณ อัตราอุดหนุน

(2) ราคารับซื้อผลผลิตการเกษตรได้เพิ่มขึ้นอย่างมากโดยคำนึงถึงการเพิ่มระดับรายได้ ของมวลชนในชนบท

(3) ราคาน้ำมันที่พ่วงชาร์นาใช้ได้ลดลงโดยการขยายการซ้ายเหลือและการเพิ่มประสิทธิภาพของโรงงานน้ำมัน ผลก็คือ รายจ่ายของปัจจัยการผลิตการเกษตรได้ลดลง

(4) การจัดสรรใหม่ในค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา สาธารณสุข และโครงการสวัสดิการ ได้ประกันให้แก่เขตชนบท

กล่าวได้ว่าได้มีการเพิ่มขึ้น 10–15% ในรายได้ในชนบทระหว่างช่วง 1957–1970 อันนี้เกิดขึ้นพร้อมกับการแข่งขันรายได้ในเมือง และการขัดความไม่เท่าเทียมกันรวมในการบริโภค

ทั้ง ๆ ที่มีความพยายามเหล่านี้ในส่วนของรัฐบาล รายได้เฉลี่ยในชนบทก็ยังคงค่อนข้างดี รายได้ในชนบทโดยเฉลี่ยแตกต่างกันในมณฑลต่าง ๆ ภายในมณฑลเดียวกันยังต่างกันในแต่ละหมู่บ้าน และแม้กระทั่งภายในกองการผลิต มาตรฐานการครองชีพสูงในเขตซึ่งภูมิภาคเอื้ออำนวย และต่ำในเขตซึ่งยากจนและอากาศรุนแรง อันนี้ปรากฏจากความจริงที่ว่ารายได้สูงสุดโดยเฉลี่ยคือ 100 หยวนต่อเดือน ในเขตที่มีการทำสวนเพื่อการตลาดเป็นพิเศษ รายได้ลดลงมาเป็น 60 หยวนต่อเดือน และ 34 หยวนต่อเดือน ในเขตการเพาะปลูกข้าวส่วนใหญ่และเขตภูเขาตามลำดับ รายได้เฉลี่ยในเขตชนบทอยู่ระหว่าง 36–100 หยวนต่อเดือน รายได้โดยเฉลี่ยในหมู่บ้านได้เปลี่ยนแปลงไปเช่นกัน ตัวอย่างเช่น |M.C. Shanta Murthy, 1981, p. 105.|

(1) ความแตกต่างในรายได้เฉลี่ยระหว่างคอมมูนที่มั่งคั่งที่สุดกับคอมมูนที่ยากจนที่สุดคือ 64%

(2) ความแตกต่างในรายได้เฉลี่ยระหว่างกองการผลิตใหญ่ที่มั่งคั่งที่สุดกับกองการผลิตใหญ่ที่ยากจนที่สุดคือ 130%

(3) ความแตกต่างในรายได้เฉลี่ยระหว่างกองการผลิตที่มั่งคั่งที่สุดกับกองการผลิตที่ยากจนที่สุดคือ 270%

อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างในค่าจ้างหรือรายได้ก็เนื่องมาจากสภาพทางกายภาพ และภูมิภาคซึ่งอยู่นอกเหนือการควบคุมของมนุษย์ ปรากฏว่ารายได้ที่สูงสุดก็ไม่มากไปกว่า 3–4 เท่าของรายได้ค่าสูด แต่ความแตกต่างในรายได้ที่เล็กน้อยเหล่านี้ก็เป็นเรื่องสำคัญ เพราะสินค้าและบริการซึ่งปกติกลุ่มรายได้ต่ำต้องการนั้นได้รับการอุดหนุน และเนื่องจากความแตกต่างระหว่างการผลิตและอุปทานของสินค้าและบริการก็มีช่องว่างมาก ซึ่งอันที่จริงการจัดจำพวกสินค้าเข้าเป็นสินค้าซึ่งถูกบีบอัดโดยคนรวย (สินค้าฟุ่มเฟือย) และสินค้าซึ่งถูกบีบอัดโดยคนจน (สินค้าจำเป็น) ก็ได้ถูกจัดไปเกือบหมด อีกนัยหนึ่งคือการมีความเท่าเทียมกันเฉพาะ

มาตรฐานการครองชีพของประชาชนที่เกี่ยวข้อง

8. การกระจายรายได้กับการพัฒนาเศรษฐกิจ

จีนมีระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมที่มีการวางแผน การกระจายรายได้ประชาชาติ เข้าสู่กองทุนสะสม (accumulation fund) และกองทุนการบริโภค (consumption fund) ถูกกำหนดโดยการวางแผนของรัฐ ซึ่งด้วยเหตุนี้รัฐจึงควบคุมระดับการบริโภคโดยทั่วไป รายได้ของแรงงานแต่ละคนถูกกระจายในรูปของค่าจ้างหรือหน่วยแรงงาน (work points) โดยวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยรัฐ องค์การเศรษฐกิจร่วม และกิจการต่าง ๆ ที่ดำเนินการโดยองค์กรของรัฐ และรัฐบาล จำนวนรายได้ที่แรงงานแต่ละคนได้รับถูกกำหนดโดยขนาดของสิ่งที่เขาให้แก่สังคม ตามหลักการ “จากทุกคนตามความสามารถ และให้แก่ทุกคนตามผลงาน”

หลักการนี้หมายความว่า ไม่มีใครสามารถถือเอาแรงงานของประชาชนอื่น ๆ โดยปราศจากการตอบแทนผ่านการเป็นกรรมสิทธิ์ของปัจจัยการผลิต ทุก ๆ คนมีหน้าที่ต้องทำงานตามความสามารถของตน และมีสิทธิ์ได้รับรายได้ตามแรงงานที่ตนอุทิศให้ ระบบการกระจายแบบนี้เป็นการประกันว่าประชาชนที่ใช้แรงงานจะได้รับผลของงานของตนอย่างแท้จริง หลักการนี้จะกระตุ้นความกระตือรือร้นและความริเริ่มของพวกราช รวมทั้งช่วยส่งเสริมการพัฒนาการผลิต การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในระบบการกระจายตั้งแต่การก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนในปี 1949 ได้แสดงให้เห็นสิ่งนี้อย่างเด่นชัด

8.1 การเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงในระบบการกระจายตั้งแต่ปี 1949

ในสังคมเก่า ปัจจัยการผลิตที่สำคัญเป็นของเข้าของที่ดิน พวากัมประโட (compradore) และนายทุน-ข้าราชการ พวกราชได้ชุดรีดคนงาน ชาวนาและผู้ใช้แรงงานอื่น ๆ อย่างหนัก สำหรับพวกระภูมิพื้นที่ชัดแม่นบางครั้งถูกบีบโดยพวกราชการและกัมประโട ก็ยังร่าร้ายขึ้นโดยการชุดรีดแรงงานของผู้อื่น

8.1.1 การกระจายรายได้ในจีนเก่า

เนื่องจากความสัมพันธ์ของการผลิตเป็นสิ่งที่มีอำนาจสูงสุดระหว่างผู้ชุดรีด กับผู้ถูกชุดรีด ดังนั้นระบบการกระจายรายได้ก่อนปี 1949 จึงค่อนข้างขาดเหตุผลและมีช่องว่างที่กว้างอย่างยิ่งระหว่างคนรวยกับคนจน ค่าจ้างต่ำมากและคนงานส่วนใหญ่แทบจะไม่สามารถรักษามาตรฐานการครองชีพต่ำสุดໄว้ได้ ในปี 1936 ซึ่งเป็นปีที่มั่นคงโดยเปรียบเทียบสำหรับคนงาน ค่าจ้างรายปีโดยเฉลี่ยระดับชาติสำหรับคนงานอุตสาหกรรมเป็นเงินฟาร์บี (fabi คือเงินตามกฎหมายของรัฐบาลกัมมินตั้ง) 180 หยวน หรือ 15 หยวนต่อเดือน ค่าจ้างรายปีโดยเฉลี่ย

ระดับชาติสำหรับคนงานช่างฝีมือเป็นเงินฟานิ 120 หยวนหรือ 10 หยวนต่อเดือน ในเชียงไฮ้ ที่ซึ่งค่าจ้างสูงโดยปริยบเทียบ ปรากฏว่าค่าจ้างรายเดือนโดยเฉลี่ยสำหรับผู้ชายที่ทำงานใน 16 อุตสาหกรรมที่ต่างกันในปี 1935 อยู่ระหว่างขั้นต่ำ 10 หยวนฟานิ—ขั้นสูง 40 หยวน ในขณะนั้น ต้องใช้เงินฟานิ 28—38 หยวนต่อเดือนเพื่อเลี้ยงดูครอบครัวที่มี 4—5 คน ณ มาตรฐานการครองชีพที่ต่ำสุด ในจำนวน 16 อุตสาหกรรมดังกล่าวมีเพียง 3 อุตสาหกรรมที่จ่ายค่าจ้างมากกว่า 28 หยวน และเพียง 1 อุตสาหกรรมที่จ่ายมากกว่า 38 หยวน ด้วยเหตุนี้แม้กระทั่งในปีที่ค่อนข้างมั่นคงพอสมควร คนงานส่วนมากก็ไม่สามารถที่จะเลี้ยงดูครอบครัวที่มี 4 คน ภายหลังสิ่งกรรมต่อต้านญี่ปุ่นได้เริ่มขึ้น รัฐบาลกึกมินตั้งได้นำเงินนโยบายเงินเพื่อมาใช้ และระดับค่าจ้างที่แท้จริงໄต้ลดลงอย่างรวดเร็ว ถึงปี 1944 ค่าจ้างที่แท้จริงในจุงกิงต่ำกว่าปี 1936 ถึง 50—60% หลังปี 1946 มาตรฐานการครองชีพของคนงานในเขตการควบคุมของกึกมินดังบัดดังยังคงยิ่งเหลวลง เนื่องจากเงินตราของทางการคือฟานิ และต่อมาก็ยังบัตร “หยวนทอง” ได้เสื่อมค่าลงอย่างมหาศาล จนกระทั่งในที่สุดก็ถูกยกเป็นกระดาษที่ไร้ค่า

ในขณะที่ค่าจ้างต่ำ อัตราการขูดเครื่องหุ่นยนต์ของทุนสูงมาก จากสถิติกล่าวว่าก่อนทศวรรษ 1930 อยู่ในอัตรา 200—300% หรือกว่านั้น ต่อมายิ่งสูงขึ้นกว่า 1,000% ในปี 1936 โรงงานชีเมนต์ Qixin ที่มีชื่อเสียงซึ่งดำเนินการโดยนายทุนแห่งชาติ ได้รับมูลค่าส่วนเกินถึง 4,086 ล้านหยวน จากฐานเงินลงทุน 263,700 หยวน ด้วยเหตุนี้อัตราการขูดเครื่องหุ่นยนต์สูงถึง 1,549% การรวมกันของค่าจ้างที่ต่ำและการขูดเครื่องหุ่นยนต์สูงนี้ได้เพิ่มความแตกต่างอย่างตระหง่านชนิดหลีกเลี่ยงไม่ได้ระหว่างคนรวยกับคนจน ในปี 1919 ค่าจ้างรายปีโดยเฉลี่ยของคนงานในโรงงานผลิตแบง Fuxin คือ 153 หยวน ในขณะที่เงินเดือน อัตราดอกเบี้ยหุ้น และเงินปันผลที่จ่ายให้แก่ผู้จัดการ ทั่วไปมีจำนวนถึง 108,786 หยวน ซึ่งเท่ากับค่าจ้างของคนงาน 709 คน ในปี 1932 ค่าจ้างรายปีโดยเฉลี่ยของคนงานโรงงานฝ่าย Shexin หมายเลข 1 คือ 168 หยวน รายได้ของผู้จัดการทั่วไปจากทุกแหล่งมีจำนวนรวม 2,363,740 หยวน ซึ่งเท่ากับรายได้ของคนงาน 14,070 คน |Xu Dixin and Others, 1982, p. 104.]

8.1.2 การนำเอาระบบค่าจ้างสัมคมนิยมมาใช้

ภายหลังการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชน ทรัพย์สินทั้งหมดของทุนนิยม ผูกขาดช้าราชการได้ถูกริบกันที่ และเศรษฐกิจที่เป็นของรัฐสัมคมนิยมก็ได้ถูกตั้งขึ้น ต่อมากับการแปลงรูปเป็นสัมคมนิยมของวิสาหกิจนายทุนแห่งชาติก็ค่อย ๆ ถูกดำเนินการโดยนโยบายการได้ถอน หลังจากมีการเปลี่ยนแปลงในระบบการเป็นเจ้าของบัจจัยการผลิตแล้ว ระบบค่าจ้างทุนนิยมได้ค่อย ๆ ถูกแทนที่โดยระบบค่าจ้างสัมคมนิยมซึ่งตั้งอยู่บนฐานของหลักการ

“ให้แก่ทุกคนตามผลงาน” ถึงแม้ว่าการใช้หลักการนี้ยอมให้มีความแตกต่างกันในรายได้ตามจำนวนงานที่àngงานแต่ละคนให้แก่สังคม ความแตกต่างอย่างมากมายระหว่างความรวยและความจนไม่เกิดขึ้นอีกต่อไป ภายใต้ระบบค่าจ้างที่เป็นอยู่ อัตราส่วนระหว่างค่าจ้างสูงที่สุดและต่ำที่สุดสำหรับคนงานคือ 4 : 1 ค่าจ้างของสมาชิกคณะทำงานและเข้าหน้าที่ธรรมดามีสูงกว่าค่าจ้างของคนงาน และถ้ารวมค่าจ้างของผู้นำพรครและรัฐบาลและปัญญาชนระดับสูง อัตราส่วนระหว่างค่าจ้างสูงสุดและต่ำสุดอยู่ในขอบเขต 10 : 1

ในขณะเดียวกันการที่มีการกำหนดช่องว่างที่กว้างระหว่างคนรวยกับคนจน การปฏิรูประบบค่าจ้างยังได้เพิ่มระดับค่าจ้างที่แท้จริงของคนงานอย่างมาก ในปี 1955 ค่าจ้างรายปีโดยเฉลี่ยของคนงานที่ทำการผลิตในวิสาหกิจของรัฐ วิสาหกิจรัฐร่วมกับเอกชน และวิสาหกิจของสหกรณ์เป็นเงินเหรินหมินปีอ |Renminbi คือ เงินตราของสาธารณรัฐประชาชนจีน| 587 หยวน อัตราเร็วสูงกว่าปี 1936 ถึง 30% ค่าจ้างเสริมเพิ่มขึ้น 40% |Xu Dixin and Others, 1982, p. 105.| ยิ่งกว่านั้นอันนี้ยังไม่ได้คิดรวมผลประโยชน์สวัสดิการสังคมเข้าไว้ด้วย หลังปี 1949 ผลประโยชน์ด่าง ๆ ประเภทนี้ถูกกำหนดขึ้นและได้รับการพัฒนา และได้มีบทบาทสำคัญในการเพิ่มมาตรฐานการครองชีพ การเปลี่ยนแปลงในสถานภาพทางเศรษฐกิจของคนงานและแรงงานอื่น ๆ เหล่านี้ ได้กระตุ้นความกระตือรือร้นของพวกรเข้าย่างใหญ่หลวงในการสร้างสังคมนิยม

8.1.3 การเปลี่ยนรูปแบบได้ของชาวนา

การเปลี่ยนแปลงที่คล้ายคลึงกันยังได้เกิดขึ้นในชนบทเช่นกันตั้งแต่ปี 1949 ในจีนเก่าระบบการเป็นเจ้าของที่ดินแบบศักดินามีอิทธิพลในชนบท ความจริงก็คือราชานี้ที่ดินและชาวนาที่ร่ำรวยในชนบทเป็นเจ้าของที่ดินราว ๆ 70% และได้เรียกเก็บค่าเช่าปอดิรา 50% ของพืชผล และบางครั้งสูงถึง 80% ที่ซึ่งพวกราษฎรที่เพาะปลูกทั้งปีได้รับผลตอบแทนน้อยและตกอยู่ในสภาพที่อุดอยากร่ำรวยยิ่ง ผู้คนนับล้านได้ตายไปในช่วงเกิดภัยธรรมชาติ การปฏิรูปที่ดินได้ทำลายระบบการเป็นเจ้าของที่ดินแบบศักดินา และได้กระจายที่ดินประมาณ 46.67 ล้านไร่ให้แก่พวกราษฎรที่ไม่มีที่ดินและมีที่ดินน้อยเป็นจำนวน 300 ล้านคน การปฏิรูปที่ดินได้ปลดปล่อยพวกราษฎรจากภาระการจ่ายข้าวรา 35 ล้านตันในรูปค่าเช่าทุก ๆ ปี ในแนวทางนี้ช่องว่างระหว่างคนรวยและคนจนในชนบทได้ถูกกำจัดไปด้วย ที่ดินและปัจจัยการผลิตอื่น ๆ ที่ให้แก่ชาวนาจะห่วงช่วงการปฏิรูปที่ดิน ได้กระตุ้นความกระตือรือร้นในการผลิต และการเพิ่มขึ้นในผลผลิตการเกษตรได้นำไปสู่การเพิ่มขึ้นในรายได้เช่นกัน จากการสำรวจของสำนักข้อมูลในประเทศไทย จำนวนข้อของชาวนาที่ยากจนและคนรับจ้างช่วยทำงานในปี

1950 อยู่ระหว่าง 2—2.5 เท่าของที่เป็นอยู่ในปี 1948 และของชาวนาชั้นกลางได้สูงขึ้น 80%

ภายหลังความสำเร็จของการปฏิรูปที่ดิน พวกราษฎร์ได้ยกบ้ายอย่างรวดเร็วไปยังการเข้าร่วมสหกรณ์ การจัดองค์การหน่วยร่วมแรงงาน สหกรณ์ผู้ผลิตการเกษตร ชั้นต้นและสหกรณ์ผู้ผลิตการเกษตรชั้นก้าวหน้า ในเกือบทุกกรณีเศรษฐกิจรวมหมู่ได้กระตุ้น ความกระตือรือร้นของพวกราษฎร์ให้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งกว่าเศรษฐกิจส่วนบุคคล ในสหกรณ์ผู้ผลิตการเกษตรชั้นต้น แม้ว่าพวกราษฎร์ยังคงได้รับเงินบันดาลจากส่วนแบ่งที่ดินของตน แต่การนำอาภารจัดการที่รวมกันและการจ่ายผลตอบแทนตามผลงานที่ทำมาใช้ได้นำไปสู่ การเพิ่มขึ้นในผลผลิต รายได้ของสมาชิกสูงกว่าเมื่อพวกราษฎร์เป็นชาวนาเอกชน ตามสถิติของสหกรณ์ชั้นพื้นฐาน 634,000 แห่งซึ่งได้กระชาวยรายได้ภายหลังการเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วงในปี 1955 ผลผลิตข้าวต่อพื้นที่สูงกว่าผลผลิตของชาวนาเอกชนถึง 10.2% ผลผลิตข้าวสาลีสูงกว่า 7.4% และผลผลิตผ้ายสูงกว่า 25.9% การสำรวจครัวเรือน 16,199 ครัวเรือน ใน 24 มณฑล และภูมิภาคในปี 1955 แสดงว่ารายได้สุทธิโดยเฉลี่ยของครัวเรือนในสหกรณ์ชั้นพื้นฐานคือ 399.7 หยวน ซึ่งสูงกว่า 374.8 หยวนของครัวเรือนทำนาส่วนตัว และ 304.2 หยวนของครัวเรือนซึ่งดังเดิมเป็นเจ้าของที่ดิน [Xu Dixin and Others, 1982, pp. 106—107.]

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ต้องการเน้นก็คือ ด้องมีการแบ่งแยกอย่างระมัดระวัง ระหว่างรายได้ของผู้ได้รับค่าจ้างในเมืองและบุคคลอื่น ๆ ผู้ซึ่งค่าจ้างถูกกำหนดโดยอัตราที่ทางໄizi โดยรัฐ กับรายได้ของพวกราษฎร์ สำหรับรายได้ของชาวนาไม่ได้ถูกกำหนดโดยอัตราใด ๆ ของทางการ แต่ขึ้นอยู่กับการผลิตของหน่วยรวมหมู่ที่ซึ่งชาวนาเป็นสมาชิกอยู่ จำนวนงานที่ชาวนาแต่ละคนทำสำหรับส่วนรวมถูกบันทึกเป็นหน่วยแรงงาน และรายได้รายปีของเขางะท่อนถึงจำนวนหน่วยแรงงานหักหมวดที่ได้ลดลงปี มูลค่าเป็นตัวเงินที่แท้จริงของหน่วยแรงงานเหล่านี้ ถูกกำหนดตามรายได้สุทธิของหน่วยรวมหมู่ รายได้รวมนี้ถูกเสริมโดยรูปแบบต่าง ๆ ของรายได้ส่วนตัวที่ได้รับจากที่เปลงเล็กส่วนตัวของครอบครัวหรือจากการปลีกย่อยของครอบครัว ดังนั้นความแตกต่างระหว่างค่าจ้างและหน่วยแรงงานเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงเมื่อพูดถึงรายได้ส่วนบุคคล ความแตกต่างระหว่างค่าจ้างสูงสุดและต่ำสุดที่กล่าวแล้วประยุกต์ใช้เฉพาะแก่ผู้ได้รับค่าจ้างในเมือง ด้วยเหตุนี้เมื่อพูดถึงค่าจ้าง หมายถึงรายได้ของผู้ได้รับค่าจ้างในเมืองเท่านั้น สำหรับรายได้ของชาวนาเป็นที่เข้าใจกันในแง่ของหน่วยแรงงานและส่วนแบ่งของรายได้รวมหมู่

ขบวนการเปลี่ยนแปลงในอุดสาหกรรมและการเกษตรภายหลังปี 1949 ได้นำไปสู่การแทนที่กรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลในปัจจัยการผลิตด้วยกรรมสิทธิ์ส่วนรวม และการนำเอาหลักการ “ให้แก่ทุกคนตามผลงาน” มาใช้ ที่ซึ่งยังทำมากเท่าไรก็ได้รับมากเท่านั้น และ

ยิ่งทำน้อยเท่าไรก็ได้รับน้อยเท่านั้น การเปลี่ยนแปลง 2 ประการนี้ได้มีบทบาทสำคัญในการทำให้เกิดความริเริมของพวกรุนแรงและชวนชา

8.2 วิวัฒนาการของนโยบายการกระจายรายได้

หลักการจ่ายผลตอบแทนตามงานที่ทำได้เชื่อมโยงผลประโยชน์ทางด้านวัตถุของเอกชนเข้ากับจำนวนของงานที่เข้าทำให้แก่สังคม ด้วยเหตุนี้ทำให้ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างรัฐ ส่วนรวมหมู่ และเอกชนสมดุลกัน ในสังคมแบบสังคมนิยม การพิจารณาอย่างถูกต้องของผลประโยชน์ของรัฐและของส่วนรวมหมู่เป็นเงื่อนไขก่อนสำหรับการสนองผลประโยชน์ของเอกชน ในเวลาเดียวกันผลประโยชน์ด้านวัตถุของแรงงานเอกชนเป็นส่วนประกอบพื้นฐานในการสร้างผลประโยชน์ของรัฐและของส่วนรวมหมู่ โดยการเชื่อมโยงรายได้เข้ากับงานที่ทำแรงงานเอกชนถูกส่งเสริมให้ทำงานอย่างขยันหม่นเพียร ให้ศึกษาความชำนาญใหม่ ๆ ให้เพิ่มประสิทธิภาพของตนเอง และให้สร้างความมั่งคั่งยิ่งขึ้นสำหรับรัฐและส่วนรวมหมู่ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ยิ่งพวกรุนแรงมากเท่าไร พวกรุนแรงจะได้รับมากเท่านั้นและได้รับรางวัลเพิ่มขึ้นมาก การปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพให้ดีขึ้นได้กระตุ้นให้พวกรุนแรงใช้ความพยายามในการเพิ่มประสิทธิภาพและพัฒนาความสามารถของตน ในแนวทางนี้สิ่งที่ตามมาอย่างถูกต้องคือ หลักของการกระจายรายได้ตามงานที่ทำ นำไปสู่ร่างวัสดุตอบแทนที่ถูกต้องของผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของรัฐ ส่วนรวมหมู่ และส่วนของเอกชน

อย่างไรก็ตาม ในแห่งที่แท้จริงของหลักการนี้ไม่ได้เป็นจริงโดยอัตโนมัติ ผลที่ออกมาน่าจะสามารถพิจารณาต่าง ๆ กันไปตามแนวทางของหลักการที่เข้าใจกัน และต้องใช้ความพยายามด้วยกัน ให้ดำเนินไปในทางปฏิบัติ ด้วยเหตุนี้ตลอดเวลาระยะปี 1949 ได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในแนวทางของหลักการที่นำมาใช้ โดยจะพิจารณาแบ่งออกได้เป็น 5 ขั้นตอนดังต่อไปนี้
[Xu Dixin and Others, 1982, pp. 109 – 112.]

8.2.1 1949—1957

ระหว่างช่วงนี้ได้ดำเนินการเปลี่ยนรูปโครงสร้างของค่าจ้างที่เป็นรูปโครงสร้างตามความแตกต่างของภาระทางแรงงานโดยมีความแตกต่างน้อยมากตามภูมิภาคและตามอุตสาหกรรม คุณงานอุดสาหกรรมทั้งหมดในวิสาหกิจของรัฐถูกจ้างงานตามอัตราค่าจ้าง 8 ขั้น พวกรุนแรงที่ปฏิบัติงานได้รับค่าจ้างตามอัตราค่าจ้างที่เขียนอยู่กับตำแหน่งของตน ยิ่งกว่านั้นในขอบเขตของผลิตทางวัตถุระบบงานเป็นชั้นและระบบใบนัดยังได้ค่อย ๆ ถูกนำมาใช้ ถึงปี 1957 ปรากฏว่า 42% ของคุณงานที่ทำการผลิตทั้งหมดได้รับค่าจ้างเป็นงานเหมาเป็นชั้น ผลของการพัฒนาเหล่านี้และผล

ของการเพิ่มค่าจ้างมากมาย ทำให้มาตรฐานการครองชีพของคนงานและคณะทำงาน (staff) ได้ถูกปรับปรุงให้ดีขึ้นอย่างมาก ระหว่าง 1953–1957 ค่าจ้างที่แท้จริงได้เพิ่มขึ้น ณ อัตรารายปีที่ก้าวหน้าคือ 5.5% และระบบการกระจายใหม่ได้เริ่มนีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการผลิต

ในชันบทภายหลังการจัดตั้งสหกรณ์ทางการเกษตรเป็นจริงขึ้น เศรษฐกิจรวมหมู่ได้ค่อย ๆ นำเอาหลักการกระจายผลตอบแทนตามงานที่ทำมาใช้ การจัดการโดยโควตางาน (work quota) และระบบหน่วยแรงงานได้ถูกนำมาใช้โดยทั่วไป ดังนั้นรายได้ของสมาชิกสหกรณ์ จำกัดอัตราร้อยละ 50% ของเงินเดือนที่ได้รับ จึงถูกกำหนดให้เท่ากัน แต่ในความจริงแล้ว รายได้ของผู้ที่มีภาระหนัก เช่น ผู้ดูแลบ้าน หรือผู้ดูแลเด็ก ยังคงต้องทำงานหนักกว่าคนอื่น แต่ได้รับค่าจ้างที่ต่ำกว่า จึงทำให้เกิดความไม่พอใจในสหกรณ์ ซึ่งส่อไปในทางลบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ดังนั้น จึงมีการดำเนินการแก้ไขในปี 1958 โดยให้สหกรณ์จัดตั้งคณะกรรมการคุ้มครองแรงงาน ที่มีอำนาจตัดสินใจในเรื่องค่าจ้างและสวัสดิการ ซึ่งมีผลตั้งแต่ปี 1959 เป็นต้นไป

8.2.2 1958–1960

ความผิดพลาดของ “ฝ่ายซ้าย” ได้นำไปสู่การสูญเสียสมดุลทางเศรษฐกิจ การซะวักันในผลผลิตอุตสาหกรรม และการลดลงในการผลิตทางการเกษตร ส่งผลให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงในการสร้างสังคมนิยม แนวโน้มของแนวความคิดของ “ฝ่ายซ้าย” ได้มีผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อระบบการกระจายผลตอบแทนตามงานที่ทำที่ได้ตั้งขึ้นใหม่ ที่เรียกว่า “ทางลับ” ของระบบนี้ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์บนพื้นฐานทางทฤษฎี ในขณะที่ระบบอุปทานที่ได้ใช้อยู่ก่อนหน้านี้ในเขตปลดปล่อยได้ถูกสร้างเสริมโดยขาดการพิจารณา อันนี้ได้ก่อให้เกิดลักษณะความเชื่อในเรื่องความเท่าเทียมกัน (egalitarianism) อย่างมาก และระบบค่าจ้างงานเป็นชั้นและระบบใบนัดโดยทั่วไปได้ถูกยกเลิก เมื่อสิ้นปี 1960 เพียง 5% ของคนงานและคณะทำงานในวิสาหกิจที่เป็นของรัฐได้รับค่าจ้างเป็นรายชั้น และผลก็คือรายได้ของคนงานและคณะทำงานจำนวนมากได้ลดลง บวกกับการขาดแคลนอุปทานทางด้านวัสดุและราคาน้ำมันสูงขึ้น ค่าจ้างที่แท้จริงรายปีได้ลดลง ค่าจ้างรายปีโดยเฉลี่ยในปี 1958 เท่ากับ 509 หยวน ถึงปี 1959 เท่ากับ 485 หยวน ถึงปี 1960 เท่ากับ 479 หยวน ในชันบทได้มีการเสนอว่าระบบหน่วยแรงงานควรจะถูกแทนที่โดยระบบอุปทานและการให้อาหารฟรี การผลิตการเกษตรจำต้องถูกดำเนินการเช่นขบวนการใหญ่ และระบบการกำหนดគุตางานและความรับผิดชอบตามตำแหน่งหน้าที่ ได้ถูกยกเลิก ความผิดพลาดเหล่านี้ได้ลองทำลายความกระตือรือร้นของพวกรุ่นใหม่ ที่ได้ทำให้เกิดการลดลงในทางเศรษฐกิจระหว่างช่วงที่เรียกว่า “การก้าวกระโดดไปข้างหน้าอย่างขานแน่นใหญ่”

8.2.3 1961—1965

การปรับเปลี่ยนเศรษฐกิจของชาติได้เริ่มเป็นครั้งแรกในปี 1961 และนโยบาย “การปรับเปลี่ยน การทำให้มั่นคง การทำให้เต็มเปี่ยม และการยกมาตรฐานการครองชีพให้สูงขึ้น” ถูกนำมาใช้ในปี 1962 อันนี้นำไปสู่การยอมรับและการกลับคืนมาใหม่ของหลักการกระจายผลตอบแทนตามงานที่ทำ ระบบการจ้างงานเป็นชั้นและระบบโบนัสได้ถูกนำกลับมาใช้ใหม่ในอุตสาหกรรม และเมื่อถึงปี 1963 19.9% ของคนงานและคณะที่ทำงานร่วมกันได้รับการจ่ายค่าจ้างเป็นรายชั้น ในปี 1965 ยกเว้นบุคลากรของรัฐบาล คนงานทางการศึกษาและวิทยาศาสตร์ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ชั้นนำในวิสาหกิจต่าง ๆ แล้ว ระบบโบนัสที่กว้างขวางได้ถูกนำมาใช้โดยทั่วไปกับผู้ที่ได้รับค่าจ้าง ในปี 1963 ได้มีการเพิ่มค่าจ้างเช่นกัน ผลของมาตรการเหล่านี้ค่าจ้างที่แท้จริงได้เพิ่มขึ้นเล็กน้อยในชนบท Sixty – Article Regulation ได้ถูกนำมาใช้กับคอมมูนประชาชน เป็นการย้ำถึงความจำเป็นสำหรับเศรษฐกิจรวมหมู่ที่จะต้องใช้การกระจายตามงานที่ทำ และได้แก้ไขการกระทำที่ผิดพลาดต่าง ๆ ซึ่งได้เกิดขึ้นภายใต้อธิบิพลของ “ลุมคอมมิวนิสต์” ให้ถูกต้อง หลักการจ่ายมากถ้าทำงานมาก และการจ่ายให้เต็มที่สำหรับงานที่ทำได้ ทำให้ความกระตือรือร้นของชาวนากลับฟื้นคืนมาใหม่ การนำเอาหลักการนี้มาใช้ใหม่ ถือครั้งเป็นเหตุผลสำคัญของการหนึ่งสำหรับการปรับปรุงอย่างรวดเร็วพอสมควรซึ่งได้เกิดขึ้นระหว่างช่วง 3 ปีของการปรับเปลี่ยนทางเศรษฐกิจ ความสัมมูละประการหนึ่งก็คือความผิดพลาดของ “ฝ่ายซ้าย” ซึ่งได้กระทำการห่วง “ช่วงการก้าวกระโดดไกล” ไม่ได้ถูกพิสูจน์ให้ชัดแจ้งตามทฤษฎี และบทเรียนต่าง ๆ ก็ไม่ได้ถูกอธิบายไว้ ยิ่งกว่านั้นแนวความคิดเกี่ยวกับลักษณะความเชื่อในเรื่องความเท่าเทียมกันก็ยังคงมีอิทธิพลอยู่ และหลักการจ่ายตามผลงานที่ทำก็ยังไม่ได้ถูกพื้นฟูอย่างเต็มที่

8.2.4 1966—1976

ระหว่าง “การปฏิวัติวัฒนธรรม” (1966—1976) สืบเนื่องจากการเข้าแทรกแซงและการแกกลังทำลายโดยหلينเปี่ยวและ “กลุ่ม 4 คน” (Gang of Four) หลักการจ่ายตามงานที่ทำได้ถูกละเลยและลักษณะความเชื่อในความเท่าเทียมกันได้ถูกสนับสนุนหลักการแรก ถูกกล่าวว่าเป็น “นายทุน” และ “นักแก้ลักษณ์” (revisionist) บุคคลผู้ซึ่งสนับสนุนหลักการนี้ได้ถูกปรับปรามและถูกโฉมตีด้วยการ “ใช้เงินบังคับ” ค่าจ้างเป็นรายชั้นและโบนัสถูกโฉมตีเช่นกัน แม้กระทั้งค่าจ้างตามเวลา (time wages) ก็ถูกอธิบายในฐานะเป็น “การคุ้มครองด้วยชั้นชั้นทำงาน” ระบบการจัดการตามគุฒาในชนบทถูกเรียกว่าเป็น “ทุนนิยม” และผู้ที่ได้กระจายหน่วยแรงงานตามงานที่ทำได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่า “เป็นการใช้หน่วยแรงงานบังคับ” เป็นการซึ่งให้

เห็นว่า “ยังมีความแตกต่างในการจ่ายตอบแทนแรงงานเท่าไร ก็ยังเป็นทุนนิยมมากเท่านั้น” และว่า “การจัดสรรหน่วยแรงงานเท่าเทียมกันก็ยังเป็นคอมมิวนิสต์มากขึ้น” ด้วยเหตุผลทั้งหมด ดังกล่าวที่ ทั้งในเมืองและชนบท ลักษณะความเชื่อในความเท่าเทียมกันก็ยังขยายตัวกว้างขวาง และไม่มีความแตกต่างในรายได้ ไม่ว่าประชาชนจะทำงานมากเท่าไร ไม่ว่าเขายังทำงานเดือย่างไร หรือแม้กระทั่งเข้าได้ทำงานทั้งหมดหรือไม่

8.2.5 1976—1981

นับตั้งแต่การล้มล้าง “กลุ่ม 4 คน” ในเดือนตุลาคม 1976 แล้ว หลักการกระจายหรือจ่ายผลตอบแทนตามงานที่ทำได้ถูกพื้นพูดครั้งหนึ่ง ถึงปี 1979 ได้มีการเพิ่มค่าจ้าง 3 ครั้ง และรายได้ของคนงานและคณะที่ทำงานร่วมกันนับสิบ ๆ ล้านคนได้สูงขึ้น ดังเดี๋ยวนี้ ระบบงานเป็นชั้นและระบบโบนัสได้นำกลับมาใช้ใหม่ และเมื่อสิ้นปี 1979 ประมาณ 90% ของคนงานและคณะที่ทำงานร่วมกันในอุตสาหกรรมการขันส่ง การเงินและการค้าได้รับโบนัส การยืนยันหลักการนี้อีกครั้งหนึ่งได้นำไปสู่การค่อย ๆ ปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพให้ดีขึ้น ความกระตือรือร้นของคนงานเพิ่มขึ้น และสิ่งนี้ได้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจตลอด 2-3 ปีที่ผ่านมา

8.3 บทเรียนและประสบการณ์

วิวัฒนาการของนโยบายการกระจายรายได้นับตั้งแต่ปี 1949 เป็นต้นมา ได้ให้บทเรียนต่าง ๆ และประสบการณ์ที่สำคัญ

8.3.1 การสะสมทุนและการบริโภค

ข้อสำคัญที่สุดก็คือถ้าหลักการจ่ายตามงานที่ทำได้ถูกนำมาใช้อย่างถูกต้อง แล้ว สิ่งจำเป็นที่จะต้องจัดการเป็นอย่างดี คือเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการก่อสร้างและมาตรฐานการครองชีพ และระหว่างการสะสมทุนกับการบริโภค

ระบบการจ่ายตามงานนี้จัดเข้าอยู่ในจำพวกระบบการกระจายสินค้าบริโภค แก่การบริโภคส่วนบุคคล ซึ่งเป็นส่วนประกอบของแนวทางซึ่งรายได้ประชาชนต้องหันหน้า ทางการกระจายรายได้ประชาชนมีผลต่อการกระจายสินค้าบริโภคแก่การบริโภคส่วนบุคคล ด้วยเหตุนี้ประเด็นของการกระจายตามงานที่ทำก็จะเกี่ยวโยงกับปัญหาการพัฒนาโดยทั่วไปของการสมดุลการสะสมกับการบริโภคอย่างถูกต้อง จึงมีประสบการณ์ร่วมในการจัดการกับประเด็นนี้ เมื่อไรก็ตามที่ความสมดุลยังคงมีอยู่ การผลิตและประสิทธิภาพในการผลิตของแรงงานได้พัฒนารวดเร็วพอสมควร และค่าจ้างกับมาตรฐานของการบริโภคก็จะขึ้นเช่นกัน

เมื่อความสมดุลหายไปและการผลิตได้ถูกจัดลำดับความสำคัญสูงกว่ามาตรฐานการครองชีพ แล้ว ค่าจ้างและมาตรฐานการบริโภคจะไม่เพิ่มขึ้น และการผลิตก็ไม่สามารถพัฒนาต่อไปเช่นกัน ความแตกต่างระหว่างแผนท้าปีฉบับที่ 1 (1953–1957) และฉบับที่ 2 (1958–1962) ได้แสดงให้เห็นถึงข้อเท็จจริงเหล่านี้อย่างชัดแจ้ง

ระหว่างแผนท้าปีฉบับที่ 1 อัตราการ生育率คือ 24% และความสัมพันธ์ที่เป็นสัดส่วนกันระหว่างสาขาต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจมีความสมดุลต่อสมควร มูลค่ารวมของผลผลิตได้เพิ่มขึ้นในอัตราความจำเริญรายปีคือ 10.9% และรายได้ประชาชาติ 8.9% ผลิตภาพของแรงงานของพากคนงานและคนทำงานร่วมกันในรัฐวิสาหกิจสูงขึ้น 8.7% ต่อปี และระหว่าง 1952–1957 ค่าจ้างที่แท้จริงเพิ่มขึ้น 30.7% [Xu Dixin and Others, 1982, p. 113.]

ใน 3 ปีแรกของแผนท้าปีฉบับที่ 2 อัตราการ生育率ได้พุ่งขึ้น ในปี 1958 เป็น 33% ในปี 1959 และ 1960 เป็น 43% และ 40% ตามลำดับ ระหว่าง 2 ปีด้วยมาอัตราได้ลดลงด้วยเหตุนี้ตลอดช่วง 5 ปี มูลค่าผลผลิตรวมได้เพิ่มขึ้นเพียง 0.6% ต่อปี ในขณะที่รายได้ประชาชาติได้ลดลงในอัตราทั่วหน้า 3.9% และประสิทธิภาพของแรงงาน 5.4% เทียบกับปี 1957 ค่าจ้างที่แท้จริงในปี 1962 ได้ลดลง 15.1% และรายได้ของชาวนาอย่างลดลงมาก [Xu Dixin and Others, 1982, p. 113.]

ประสบการณ์จากช่วง 1966–1976 ยังได้บอกให้ทราบถึงสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ในแผนท้าปีฉบับที่ 3 (1966–1970) และฉบับที่ 4 (1971–1975) อัตราการ生育率เฉลี่ย 26.3% และ 33% ตามลำดับ ถึงแม้ว่าอัตราความจำเริญรายปีโดยเฉลี่ยของมูลค่ารวมของผลผลิตและของรายได้ประชาชาติดลอกช่วง 10 ปีนี้ คือ 8.2% และ 6.2% ตามลำดับ ประสิทธิภาพการผลิตต่อคนงานในรัฐวิสาหกิจได้เพิ่มขึ้นในอัตราความจำเริญรายปีเพียง 2.5% แล้วก็ลดลงในอัตราความจำเริญรายปี 0.3% ระหว่างช่วงแผนท้าปีฉบับที่ 4 ถึงปี 1977 ค่าจ้างที่แท้จริงต่ำกว่าระดับปี 1965 6.6% [Xu Dixin and Others, 1984, pp. 113–114.]

ปรากฏชัดว่าเพื่อส่งเสริมหลักการกระจายตามงานที่ทำ เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องมีทั้งการเข้าหาแนวคิดที่ถูกต้องและพื้นฐานด้านวัฒนธรรมที่ลงรอยกัน ถ้ามีการ生育率มากเกินไปและน้อยเกินไปสำหรับการบริโภค จำนวนที่มีพอด้วยรับการกระจายให้แก่แรงงาน ก็จะยิ่งน้อยกว่า ในสถานการณ์ดังกล่าวเป็นการยากที่จะเพิ่มระดับค่าจ้างและทำให้ความแตกต่างที่สมเหตุผลในค่าจ้างตามงานที่ทำนั้นเป็นจริง อัตราการ生育率มากกว่า 30% ในช่วง 13 ปี จากจำนวน 26 ปีจาก 1953–1978 ในช่วง 9 ปีจาก 1970–1978 อัตราอย่างสูงกว่า 31% อัตราที่มากกว่ากำลังผลิตที่มีอยู่และได้บีบคั้นมาตรฐานการครองชีพ ระดับการบริโภคไม่

สามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นและเป็นจำนวนที่ถูกปล่อยค้างไว้ บทเรียนนี้จำต้องถูกรับเอาไว้ถ้าจินจะให้หลักการกระจายตามงานที่ทำมีผล

8.3.2 ระดับค่าจ้างและการจ้างงาน

การส่งเสริมหลักการกระจายตามงานที่ทำยังคงแขวนอยู่บนการจัดการที่ถูกต้องของความขัดแย้งระหว่างการเพิ่มระดับค่าจ้างและการขยายการจ้างงาน การเพิ่มขึ้นรายปีในกองทุนค่าจ้างที่ถูกกำหนดโดยแผนของรัฐเป็นจำนวนที่ถูกจำกัด ยิ่งจำนวนที่สละให้แก่การจ่ายเป็นค่าจ้างสำหรับคนงานใหม่มากเท่าไร ก็จะยิ่งมีค่าจ้างจ่ายเพิ่มให้แก่คนงานเก่าน้อยเท่านั้น และในทางตรงข้ามก็กลับกัน ในจีนปัจจุบันปัญหานี้ยังหนักขึ้นไปอีกโดยปัจจัย 2 ประการ คือ บริการแรก ความล้มเหลวในการควบคุมอัตราเพิ่มประชากร ซึ่งก็หมายความว่า งานใหม่ราوا ๆ 4-5 ล้านงาน จำต้องถูกสร้างขึ้นในแต่ละปีในเมือง ถ้างานเหล่านี้ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นก็จะมีผลทางด้านสังคมและการเมืองไปในทางลบ ประการที่ 2 ก็คือระดับค่าจ้างต่ำ และมีการเพิ่มค่าจ้างเพียง 2-3 ครั้งตลอดช่วงดังกล่าว สิ่งนี้ได้นำไปสู่ปัญหาที่สะสมมากขึ้น ซึ่งต้องการขอยกอภิญญาอย่างเร่งด่วน ถ้าไม่สามารถแก้ปัญหาได้ก็เป็นการยากที่จะบรรลุความกระตือรือร้นในการทำงานและเพิ่มประสิทธิภาพของแรงงาน

ในช่วง 20 ปีนับแต่ปี 1958 จีนไม่ได้มีการจัดการอย่างดีกับปัญหาความขัดแย้งระหว่างการเพิ่มค่าจ้างกับการขยายการจ้างงาน บางคนเพียงแค่ได้สังเกตเห็นการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของจำนวนประชากรและความกดดันที่มีต่อการจ้างงาน ผลก็คือพวกเขาก็ได้ให้ความสนใจมากเกินไปกับการขยายการจ้างงาน และไม่ได้อุทิศเนวความคิดมากมายดับปัญหาการเพิ่มค่าจ้างของคนงานและคณะที่ทำงานร่วมกันที่มีอยู่ จากปี 1953-1958 การเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยรายปี 56% ในกองทุนค่าจ้างของชาติสำหรับหน่วยต่าง ๆ ที่เป็นของรัฐ ได้ถูกอุทิศให้แก่การขยายการจ้างงาน และ 44% ถูกใช้เพื่อเพิ่มค่าจ้างของคนงานและคณะทำงานร่วมกันที่มีอยู่เดิมจากการสำรวจ 1,196 ครัวเรือนซึ่งมีสมาชิกทั้งหมด 5,125 คน ในกรุงปักกิ่ง ในเดือนกรกฎาคม 1979 ปรากฏว่าครัวเรือนที่มีสมาชิกเฉลี่ย 4.29 คนนั้น 2.33 คน ทำงาน และแต่ละคนที่ทำงานต้องเลี้ยงดู 1.84 คนรวมทั้งด้วง ที่สำคัญก็คือการสำรวจพบว่า ในกลุ่มครัวเรือนที่มีรายจ่ายต่อหัวโดยเฉลี่ยต่ำสุดน้อยกว่า 15 หยวนต่อเดือนนั้น รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของบุคคลที่ทำงานนั้น คือ 90.11 หยวน ในขณะที่ในกลุ่มที่มีรายจ่ายต่อหัวเฉลี่ยสูงสุด 35-50 หยวนต่อเดือนนั้น รายได้เฉลี่ยของบุคคลที่ทำงานสูงกว่า 70 หยวน เหตุผลสำหรับความแตกต่างนี้ก็คือ แต่ละครัวเรือนในกลุ่มแรกเฉลี่ยมี 6.71 คน และแต่ละบุคคลที่มีงานทำต้องเลี้ยงดูคน 3.92 คนรวมทั้งด้วงด้วย ในขณะที่กลุ่มหลังแต่ละครัวเรือนเฉลี่ยมี 3.17 คน และแต่ละคนที่มีงานทำต้องเลี้ยงดูคนเพียง

1.18 คนเก่าแก่รวมทั้งตัวเองด้วย [Xu Dixin and Others, 1982, p. 115.]

เป็นการแน่นอนที่จีนจำต้องขับัญหาการจัดหากำรซั่งงานมากขึ้นต่อไป แต่จะต้องกระทำกันในหลาย ๆ ทางและให้มีขอบเขตที่กว้างขึ้นสำหรับการสร้างโอกาสในการทำงาน วิธีการที่จะปล่อยให้รู้เป็นผู้ดูแลเอาใจใส่ต่อทุก ๆ สิ่งจำต้องยกเลิก ในแนวทางนี้จีนสามารถจัดความขัดแย้งระหว่างการจัดหางานทำให้มากขึ้นและการยกระดับค่าจ้าง ดังนั้น ส่วนใหญ่ของการเพิ่มขึ้นรายปีในกองทุนค่าจ้างสามารถอยู่ที่ให้แก่การเพิ่มค่าจ้างสำหรับคนงานและคงะที่ทำงานร่วมกันที่มีอยู่เดิมแล้ว และหลักการจ่ายดามงานสามารถถูกนำมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

8.3.3 บทบาทของผลประโยชน์ด้านสวัสดิการ

เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับจีนที่จะต้องจัดการเป็นอย่างดีในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการใช้หลักการกระจายตามงานที่ทำกับการให้สวัสดิการส่วนรวม ในขั้นหนึ่งเมื่อเศรษฐกิจและวัฒนธรรมยังไม่ได้พัฒนาการให้สวัสดิการส่วนรวมจะอยู่ในรูปของการประกันสังคม และเป็นการประกันความจำเป็นขั้นพื้นฐานของสมาชิกทั้งหมดของสังคม ซึ่งจะสะท้อนถึงจุดสำคัญของความสัมพันธ์ของการผลิตแบบสังคมนิยม

นับแต่การก่อตั้งสาธารณรัฐของประชาชน จีนได้ให้ความสนใจอย่างมาก ต่อการพัฒนางานสวัสดิการส่วนรวม งานเหล่านี้ปัจจุบันได้จัดทำหลายรูปแบบ เมื่อพิจรณงาน ได้สูญเสียความสามารถของเขาในการทำงานไม่ว่าเป็นการช่วยเหลือทางด้านวัสดุสำหรับสิ่งต่าง ๆ เช่น การอนพัก รักษาเพาะปลูก ฯลฯ ความเจ็บป่วย การเสียชีวิต บาดเจ็บและพิการ ผลประโยชน์ด้านสวัสดิการส่วนรวมซึ่งช่วยปรับปรุงความเป็นอยู่ของคนงานและคงะที่ทำงานร่วมกันให้ดีขึ้นนั้น ยังได้รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกและสนับสนุนต่อการทำงาน ท่องเที่ยว โรงพยาบาล สถานที่สำหรับคนไข้พักรักษาตัว และสมอสรับเพิง ในสถานการณ์พิเศษพิภากคนงานอาจได้รับเงินช่วยเหลือด้วยเมื่อพิจรณเราประสบความลำบากในการชำระค่าใช้จ่ายในการครองชีพหรือสำหรับการเดินทาง และสำหรับการให้ความอบอุ่นระหว่างฤดูหนาว

ช่วงกว่า 30 ปี ได้แสดงให้เห็นความก้าวหน้าอย่างมั่นคงและการขยายตัวของสวัสดิการส่วนรวมซึ่งไม่เคยมีมาก่อนจนถึงปี 1949 ในปี 1978 ค่าใช้จ่ายด้านการประกันแรงงาน และผลประโยชน์ด้านสวัสดิการสำหรับพิภากคนงานและคงะที่ทำงานร่วมกันของ

หน่วยงานต่าง ๆ ที่เป็นของรัฐ ได้รับมากกว่าในปี 1952 ถึง 7 เท่า การจัดให้เหล่านี้มีบทบาทสำคัญเป็นการส่งเสริมประชาชนในงานและชีวิตประจำวันของพวากษา นอกจากนี้ความเจริญก้าวหน้าของเศรษฐกิจรวมหมู่ในชนบท ทำให้คอมมูน กองการผลิตใหญ่ และกองการผลิตจำนวนมากสามารถจัดตั้งงานสวัสดิการส่วนรวมได้ ด้วยปั่งเข่น ในปี 1978 ปรากฏว่า 82% ของกองการผลิตของชาติมีหน่วยบริการทางการแพทย์ของสหกรณ์ และมีหมู่เหาเปล่ากว่า 1.6 ล้านคนในชนบท [Xu Dixin and Others, 1982, p. 117.]

อย่างไรก็ตาม ก็มีปัญหาในการตัดสินอัตราส่วนที่เหมาะสมระหว่างการให้สวัสดิการส่วนรวมกับระบบการกระจายความงามที่ทำ สัดส่วนของกองทุนบริโภคสังคมซึ่งถูกใช้เพื่อจ่ายให้แก่แรงงานสำหรับงานที่พวากษาทำ จำต้องถูกกระจายความหลักของการจ่ายผลตอบแทนความงามที่ทำ ดังนั้นแรงงานของแรงงานแต่ละคนจะได้ส่วนสมพันธ์กับผลอุทิศของเข้าต่อสังคม สัดส่วนที่อุทิศให้แก่งานสวัสดิการส่วนรวมซึ่งสอนความต้องการปกติของคนทำงาน ไม่ถูกกระจายความจำนวนงานที่แต่ละคนทำ ในขั้นตอนปัจจุบันจุดหมายของงานสวัสดิการส่วนรวมก็คือการประกันการจัดหาความต้องการพื้นฐานของชีวิตให้สำหรับผู้ที่มีรายได้ต่ำและมาดรูนการครอบครองชีพด้ำ แนวทางที่แตกต่างกันของการแบ่งกองทุนบริโภคระหว่างการใช้ทั้ง 2 เหล่านี้จะให้ผลทางสังคมต่างกัน

ในอดีตจึงได้เคยประเมินหรือคาดคะเนบทบาทของสวัสดิการส่วนรวม ณ ขั้นตอนการพัฒนาขณะนั้นผิดพลาด ด้วยการกำหนดว่าความแตกต่างในรายได้ส่วนบุคคลจำต้องเพิ่มขึ้นอย่างกว่าในระหว่างยุคสังคมนิยม โดยเสนอว่าในขณะที่การผลิตพัฒนาไป สัดส่วนของกองทุนบริโภคที่ได้อุทิศให้แก่ผลประโยชน์ด้านสวัสดิการจะเพิ่มขึ้นมากกว่าอย่างมั่นคง ด้วยภาพที่มองเห็นได้ชัดของการแปลงรูปจากสังคมนิยมไปเป็นคอมมิวนิสต์ ได้พิจารณาเห็นว่า สวัสดิการส่วนรวมของสังคม ณ ขั้นตอนในขณะนั้นประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ของหลักการกระจายความจำเป็นของคอมมิวนิสต์ ในสังคมที่เป็นสังคมนิยมแหล่งสำคัญของรายได้สำหรับปัจจุบันทั้งหมดจำต้องถูกจ่ายตามงานที่ทำ จึงเป็นการไม่เหมาะสมถ้าสัดส่วนของกองทุนบริโภคซึ่งอุทิศให้แก่สวัสดิการส่วนรวมนั้นใหญ่เกินไป

ในปี 1978 มูลค่าของเงินช่วยเหลือที่คุณงานหรือสมาชิกคณะทำงานแต่ละคนได้รับจากรัฐ คือ 526 หยวน ซึ่งเท่ากับ 80% ของรายได้รายปีโดยเฉลี่ย 644 หยวนต่อคนงาน หรือสมาชิกคณะทำงาน สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนที่มากเกินไปของกองทุนบริโภคได้ใช้ไปเป็นผลประโยชน์สวัสดิการส่วนรวม จากความมั่นคงทางเศรษฐกิจที่จำกัด การใช้กองเงินทุนที่มากเกินไปเพื่อสวัสดิการ แทนที่จะใช้เพื่อส่งเสริมหลักการจ่ายสำหรับงานที่ทำอย่างเดิมที่

ได้กล่าวเป็นสิ่งที่ไม่จุงใจให้คนทำงานหนักขึ้น และไม่ยกระดับความรู้ทางวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรม ถึงแม้ว่าในอนาคตจำนวนเงินกองทุนที่อุทิศให้แก่งานด้านสวัสดิการควรเพิ่มขึ้น ต่อไป แต่สัดส่วนซึ่งเทียบกับจำนวนที่อุทิศให้สำหรับการจ่ายแก่งานที่ทำ ก็ควรเป็นสัดส่วนที่เหมาะสมเพื่อให้ทั้ง 2 ด้านสมดุลกันด้วยดี

8.3.4 ปัญหาของลัทธิความเชื่อในความเท่าเทียมกัน (egalitarianism)

ในการส่งเสริมหลักการของการกระจายความงานที่ทำ จำต้องขัดความแตกต่างอย่างแข็งขันในด้านรายได้ และในขณะเดียวกันก็จำต้องขัดขวางลัทธิความเชื่อในความเท่าเทียมกัน ในจีนปัจจุบันนี้ประการหลังเป็นปัญหาที่ยิ่งใหญ่กว่า

หลักการของการจ่ายความงานที่ทำ หมายความว่าหลังจากหักส่วนชักต่าง ๆ แล้ว แรงงานแต่ละคนจะได้รับสินค้าบริโภคในสัดส่วนตามจำนวนและคุณภาพของงานที่เขาอุทิศให้ ความแตกต่างในรายได้ควรจะสะท้อนถึงความแตกต่างในผลอุทิศเท่าที่ทำได้ และเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องขัดขวางลัทธิความเชื่อในความเท่าเทียมกัน ลัทธินี้ได้ลดความแตกต่างของรายได้ลงอย่างหลอก ๆ และนำไปสู่การจ่ายเท่าเทียมกันโดยไม่คำนึงถึงงานที่ทำ ก่อให้เกิดสถานการณ์ซึ่งแรงงานบางคนได้รับน้อยกว่ามูลค่าของงานที่เขาอุทิศให้ และบางรายได้มากกว่า ความกระตือรือร้นของคนงานที่ดีก็จะลดลง แม้กระนั้นก็เป็นสิ่งจำเป็นเช่นกันที่จะต้องดือด้านระดับรายได้ที่แตกต่างกันเกินไป และต่อด้านผู้ปฏิบัติการขั้นนำในการใช้ตำแหน่งของตนเพื่อเพิ่มพูนรายได้ด้วยรายจ่ายของรัฐและเพื่อแสวงหาสิทธิพิเศษ ถ้ารายได้ที่บุคคลหนึ่งได้รับมากกว่ามูลค่าของงานที่เขาอุทิศให้อายุมาก ก็จะไม่สะท้อนถึงการจ่ายให้สำหรับงานที่ทำอีกด้วยไป แต่จะแสดงถึงเงินที่ดึงไว้ของแรงงานอื่น ๆ โดยปราศจากการชดเชย ถ้าคนส่วนน้อยสามารถทำเช่นนี้มันก็จะส่งผลในทางตรงข้ามต่อความกระตือรือร้นของคนทำงานส่วนใหญ่

มีเหตุผลหลายประการที่แสดงว่า ทำไม่ลัทธิความเชื่อในความเท่าเทียมกันจึงเป็นปัญหาใหญ่ในขณะนี้ :—

เหตุผลประการแรก กว่า 32 ปีที่ผ่านมาลัทธิความเชื่อในความเท่าเทียมกันได้เด่นขึ้นมาใน 2 ช่วงด้วยกัน คือ ระหว่าง “ช่วงก้าวกระโดดไกลไปข้างหน้า” ปี 1958 และระหว่างช่วง 10 ปี ของ “การปฏิวัติวัฒนธรรม” ลัทธินี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ ในอดีตจีนมีเศรษฐกิจของพวกรชานารายย่อยซึ่งเป็นรากฐานทางสังคมที่มั่นคงสำหรับลัทธิความเชื่อในความเท่าเทียมกัน และได้สร้างความกระตือรือร้นอย่างแข็งขันที่จะให้เป็นจริง หลินเปียวและ “กลุ่ม 4 คน” ได้ใช้ประโยชน์จากการนี้และได้ทำทุกอย่างเพื่อสนับสนุนลัทธินี้ และขัดขวาง

การจ่ายให้สำหรับงานที่ทำ อิทธิพลของพวกร้ายบังไม่ได้มดกำลังและยังคงมีการยอมรับโดยทันทีเพื่อการปฏิบัติสัทธินี้

เหตุผลประการที่ 2 เศรษฐกิจเงินยังคงล้าหลังอย่างมาก และรายได้ประชาชาติต่อหัว ระดับค่าจ้างและการบริโภคก็ต่ำอย่างมาก อันนี้ได้จำกัดขอบเขตที่ซึ่งหลักการกระจายตามงานที่ทำสามารถถูกนำมาใช้อย่างเต็มที่ ภายใต้สถานการณ์เหล่านี้เป็นการง่ายที่จะลงมิดใช้สัทธิความเท่าเทียมกันสำหรับการกระจายรายได้ตามงานที่ทำหรือการกระจายความความต้องการ

เหตุผลประการที่ 3 ก็คือ ลักษณะความเชื่อในความเท่าเทียมปรากម្មอยู่บ้าง ในวิธีการต่าง ๆ ของการจ่ายให้สำหรับงานซึ่งถูกใช้อยู่ทั้งในเมืองและในชนบท วิธีการปฏิบัติ “การรับประทานจากหม้อเดียวกัน” มีผลต่อกันในวิสาหกิจต่าง ๆ ของรัฐที่ให้ใบอนุญาตมันไม่สำคัญว่าวิสาหกิจเหล่านั้นอาจถูกจัดการดีหรือเลวอย่างไรหรือแม้กระทั่งขาดทุนหรือไม่ ด้วยเหตุนี้รายได้ของคนงานแต่ละคนไม่อยู่ในแนวทางที่เชื่อมโยงกับวิสาหกิจที่พวกร้ายทำงานอยู่นั้นดำเนินงานดีย่างไร นอกจากนี้ค่าจ้างมาตรฐานก็ไม่เชื่อมโยงกับงานที่แท้จริงที่คนงานแต่ละคนอุทิศให้ ภายใต้โครงสร้างของค่าจ้างในปัจจุบัน ระดับค่าจ้างขั้นต้นสำหรับพวกร้าย และสำหรับผู้ปฏิบัติการต่าง ๆ ค่าจ้างที่เพิ่มขึ้นซึ่งในเจนหมายถึงการเลื่อนระดับที่สูงขึ้น ได้ดำเนินการในแนวทางเดียวกันทั่วประเทศ และปกติเพียงแต่เกิดขึ้นภายหลังการพักเบี้ยเวลาหลายปี ผลก็คือในช่วงสำคัญของชีวิตของคนงานเมื่อเขากำลังให้ผลอุทิศที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ค่าจ้างของเขายังคงค่อนข้างต่ำ อันนี้ไม่สัมพันธ์กับหลักของการกระจายตามงานที่ทำ สถานการณ์ถูกข้ามโดยความสับสนของมนุษย์และวินัยที่หละหลวย ซึ่งถูกสร้างขึ้นระหว่าง “การปฏิวัติ-รัฐนารม” เมื่อค่าจ้างถูกจ่ายโดยไม่คำนึงถึงคุณภาพและจำนวนของงานที่ทำ ปัจจัยอีกประการคือในการกำหนดระดับค่าจ้างและการเลื่อนระดับ สิ่งที่ถูกพิจารณาเป็นนิじสิน ไม่ใช่ผลอุทิศของคนงาน แต่เป็นทัศนคติทางการเมือง ความอาชญากรรม และหนี้ทางการเงินของเขารา

ลักษณะความเชื่อในความเท่าเทียมกันพบได้ เช่นกันในความสัมพันธ์ระหว่างแรงงานที่ใช้สมองและที่ใช้กำลัง ค่าจ้างสำหรับบุคลากรผู้ซึ่งทำงานด้วยสมองของพวกร้ายโดยทั่วไปต่ำ การแสดงออกไปนอกทางประการหนึ่งของนโยบาย “ข้าย” ที่มีต่อพวกร้าย ตลอดช่วง 22 ปี ก็คือการขาดความเอาใจใส่เกี่ยวกับมาตรฐานการดำรงชีพของพวกร้าย ผลกระทบได้ของพวกร้ายไม่สามารถสนองความต้องการขั้นต่ำของงานและชีวิตประจำวันของพวกร้าย ค่าจ้างของพวกร้ายอยู่ส่วนใหญ่รวมทั้งบุคลากรด้านเทคนิคและวิศวกรรมระดับต่ำ และกลาง คุณโรงเรียนประถมและมัธยม คนงานด้านการประพันธ์ ศิลปะและสาระสนุก และ

แม้กระหังผู้บรรยายในมหาวิทยาลัย และบุคลากรด้านวิจัยระดับกลาง ปกติแล้วต่ำกว่าค่าจ้างของพวกรคนงานผู้ชี้งได้เริ่มทำงานพร้อมกันกับที่พวกรเข้าทำ การสำรวจรายการหนึ่งแสดงให้เห็นว่าเงินเดือนรายเดือนของช่างเทคนิคผู้ชี้งสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมพิเศษในทศวรรษ 1950 และของครูโรงเรียนประถมผู้ชี้งเริ่มสอนในทศวรรษ 1950 คือ 10 และ 15 หยวนตามลำดับ ต่ำกว่าเงินเดือนของพวกรคนงานผู้ชี้งได้รับมอบหมายงานให้ทำในช่วงเวลาเดียวกัน (Xu Dixin and Others, 1982, p. 121.) การนำเอาใบนัดกลับมาใช้อีกซึ่งได้เพิ่มรายได้ขึ้นของพวกรคนงานและคงจะทำงานในการผลิตด้านวัสดุแผนกการค้าและบริการเมื่อไม่นานนี้ ไม่ถูกประยุกต์ใช้กับบุคลากรด้านการศึกษา วิทยาศาสตร์ ศิลปะ และสารานุกรมสุข เนื่องจากงานของพวกรเข้าไม่เกี่ยวข้องกับระบบใบนัด ผลก็คือเกิดความแตกต่างในรายได้ระหว่างบัญญារชันและพวกรแรงงานมากขึ้น ค่าจ้างของพวกรบัญญារชันอยุกกลางคนบางคนผู้ชี้งทำงานมาเป็นเวลา 20–30 ปี บางครั้งยังต่ำกว่าค่าจ้างของพวกรบุตรชายหญิงของพวกรเข้าซึ่งเพิ่งทำงานได้เพียง 2–3 ปี สิ่งนี้ไม่มีเหตุผลและตอบโต้หลักการ “ให้แก่แต่ละคนตามผลงานของเข้า” และทำลายความ gerechtigkeit หรือรัตนของบัญญារชัน

ลักษณะความเชื่อในความเท่าเทียมกันได้ขยายตัวมากพอใช้เช่นกันในระบบใบนัดที่ได้ใช้ในรัฐวิสาหกิจบางกิจการให้ “ใบนัดที่กว้างขวาง” ซึ่งพิจารณาจากปัจจัยต่าง ๆ ยิ่งกว่าจำนวนงานที่ทำ และด้วยเหตุนี้จึงเป็นการบ่อนทำลายหลักการขั้นพื้นฐาน ในบางกรณี ถึงแม้จะมีใบนัดหลายระดับ แต่ความแตกต่างน้อยมาก ดังนั้นระบบดังกล่าวจึงไม่อาจคงอยู่ต่อไป

ในเศรษฐกิจรวมหมู่ในชนบท บัญหาร้ายแรงค่อนข้างมาก ระบบ “การประเมินภาระงานหยาณฯ” ซึ่งใช้กันอยู่ทั่วไปเป็นเวลาหลายปีไม่อาจเรียกร้องความลงรอยกันอย่างใกล้ชิดระหว่างงานที่ทำจริงกับหน่วยแรงงานที่ได้ตอบแทน ในหลาย ๆ แห่งการเชื่อมโยงหน่วยแรงงานเข้ากับโควตาของงานไม่ได้รับอนุญาต และ ผู้ได้กัดตามที่ทำ เช่นนั้นถูกกล่าวหาว่า เป็นผู้สนับสนุนระบบทุนนิยม

ด้วยเหตุนี้โดยสรุปแล้ว ลักษณะความเชื่อในความเท่าเทียมกันเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการใช้หลักการของการกระจายตามงานที่ทำ มันทำให้เกิดความล้าหลัง ขัดขวางความเจริญก้าวหน้า ทำลายความ gerechtigkeit ทำให้ประสิทธิภาพการทำงานต่ำ และโดยทั่วไป เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาสังคมนิยมให้ทันสมัยเป็นจริง ถ้าไม่สามารถเอาชนะสิ่งนี้ได้ ถึงแม้ว่าจะสามารถแก้ความสมดุลระหว่างการสะสมและการบริโภค ระหว่างการเพิ่มค่าจ้างกับการจัดหาการจ้างงาน และระหว่างการกระจายตามงานที่ทำกับการจัดหาสวัสดิการรวมหมู่ให้แต่เราก็ยังคงไม่ประสบความสำเร็จในการเชื่อมโยงผลประโยชน์ด้านวัสดุของแรงงานบัญชีจากชน

เข้ากับผลอุทิศของเข้าที่ให้แก่สังคม ระบบการกระจายแบบสังคมนิยมในการส่งเสริมการผลิต จะไม่มีบทบาทอย่างเต็มที่เช่นกัน ดังนั้นจึงต้องไม่เพียงต่อต้านลักษณะที่ชี้ว่าจะต้องทำต่อเนื่องไปเป็นเวลานาน จนกว่าจะເອາະນະໄດ້ໃນທີ່ສຸດ

8.4 ປັບປຸງຫາໃໝ່ ເກີຍວັນການກະຈາຍຄາມຈານທີ່ກຳ

ມີປັບປຸງຫາໃໝ່ ຈະປະກາດຕື່ມີຈຳເປັນດັ່ງແກ່ໄປ ດ້ວຍຈິນຕ້ອງການໃຫ້ລັກການກະຈາຍ ຕາມຈານທີ່ກຳໄດ້ພົມາກຍິ່ງຂຶ້ນ ຮົວທັງເພື່ອເພີ່ມຮະດັບການບໍລິໂພກໃຫ້ວັດເວົາຍິ່ງຂຶ້ນ

8.4.1 ການເຮັດວຽກສ່ວນການບໍລິໂພກ

ໃນຂະໜາດທີ່ການສ້າງສັງຄົມນິຍົມກ້າວໜ້າໄປ ກີຈະຕ້ອງມີການປັບປຸງໃຫ້ຂຶ້ນ ໃນຮະດັບຄ່າຈ້າງທ້າໄປ ແລະມາຕຽບຮູ້ການບໍລິໂພກຂອງປະຊາກົນໃນເມືອງແລະໃນຫນນັກ ແມ່ຈະເປັນ ປັບປຸງຫາທີ່ຢາກລຳບາກແຕ່ ໃນຫລາຍ ຈຸດຈຳຕ້ອງຖຸກນຳມາພິຈາລະນາ ເມື່ອຕັດສິນໃຈທີ່ຈະເຮັດວຽກ ແລະ ຂໍຍາຍ ການປັບປຸງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ

ປະກາດທີ່ 1 ຈະຕ້ອງມີທັນຄົດທີ່ຖຸກຕ້ອງຕ່ອງເປົ້າໝາຍພື້ນຖານຂອງການພັດນາ ເຄຣະຫຼູກິຈ ແລະ ຄວາມສັນພັນຮ່ວ່າງການສ້າງชาຕິກັບມາຕຽບຮູ້ການຄະກອງເຊີ່ພສ່ວ່ານຸ່ວ່າ ເປົ້າໝາຍພື້ນຖານຂອງການພົມືແບບສັງຄົມນິຍົມກີ່ກົດກົນການສົນຄວາມຕ້ອງການທາງວັດຖຸແລະວັດນ່ອຮົມ ຂອງປະຊາຊົນ ການພັດນາເຄຣະຫຼູກິຈ ແລະ ການພັດນາໃຫ້ກັນສົມຍີ ໃນການວິເຄາະທີ່ຂັ້ນສຸດທ້າຍ ສະຫຼອນໃຫ້ເຫັນໃນການສ່ວນການບໍລິໂພກຂອງປະຊາຊົນ ພັດທະນານີ້ເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈ ອີ່ງໜັດແຈ້ງທີ່ໃຫ້ມີຜູ້ທີ່ກຳທັນທີ່ໃນການຮັບແນະງານທາງເຄຣະຫຼູກິຈຂອງປະເທດ ທີ່ຈະມີຜລຍ່າງໃຫຍ່ຫລວງແລະຍາວານາຕ່ອນາຄຕການພັດນາເຄຣະຫຼູກິຈຂອງປະເທດ

ປະກາດທີ່ 2 ປະເດີນທີ່ມີຜລກະທບຕ່ອການເຮັດວຽກສ່ວນມາຕຽບຮູ້ການບໍລິໂພກກີ່ກົດກົນການ ອັດຮາຄວາມຈຳເຮົາຢູ່ອັນດັບກົດກົນທີ່ປະຊາຊົນແລະຮາຍໄດ້ປະຊາຊົດ ປະມານວ່າ ໃນຂ່າວງ 20 ປີປະໜາວ່າງ 1980–2000 ຜົດກົດກົນທີ່ປະຊາຊົນແລະຮາຍຕ່ອງກັນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 280 ດອລາරີ-ສຫວັນ ເປັນ 800–1,000 ດອລາරີ ດັ່ງນັ້ນໃນການພັດນາຫຼັງຈາກນີ້ ນັ້ນຜົດກົດກົນທີ່ປະຊາຊົດ ອັດຮາຄວາມຈຳເຮົາຢູ່ອັນດັບກົດກົນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ 2 ເທົ່າ ແລະ ການຜົດກົດກົນທີ່ກຳທັນທີ່ໃນການຮັບແນະງານທາງເຄຣະຫຼູກິຈຂອງປະເທດ ເພື່ອໃຫ້ຮັບຮູ້ເປົ້າໝາຍ ອັດຮາຄວາມຈຳເຮົາຢູ່ອັນດັບກົດກົນທີ່ກຳທັນທີ່ໃນການຮັບແນະງານທາງເຄຣະຫຼູກິຈຂອງປະເທດ

ປະກາດທີ່ 3 ປັບປຸງຫາໃໝ່ ດີວ່າ ສັດສ່ວນທີ່ເຫັນສະນະວ່າການສະສມກັບ ການບໍລິໂພກ ອັດຮາການສະສມຄວາມຈະລົດສົງຈາກຮະດັບທີ່ເປັນອຸ່ນໃນປັຈຸບັນຮາວ ຈຸດຈຳຕ້ອງກຳທັນທີ່ໃນການບໍລິໂພກ ເປັນ 30% ເປັນ 25% ເປັນຮະຍາວານາ ອັນນີ້ຈະປະກັນວ່າການສະສມຈະໄມ້ມາກກວ່າກຳລັງທາງເຄຣະຫຼູກິຈຂອງປະເທດ ແລະ ຈະມີບົນຫາສຳຄັນໃນການປະກັນວ່າມາຕຽບຮູ້ການຄະກອງເຊີ່ພສ່ຈະພັດນາຕ່ອງໄປດ້ວຍເຫັນກັນ

ประการสุดท้าย ต้องคำนึงถึงอัตราการเพิ่มประชากรและการจัดทำ การหางาน การควบคุมอัตราการเพิ่มประชากรเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจทั้งหมด และจำเป็นต้องควบคุมเป็นเวลาภายนาน ตลอดช่วง 2–3 ปีข้างหน้า อัตราการเพิ่มคาดหมายรายปีควรจะลดลงจากปัจจุบัน 1.2% เป็น 0.75% แม้จะระนั้นก็ยังคงต้องหางานในเขตในเมืองให้สำหรับคนใหม่ในทุกปีราว ๆ 4–5 ล้านคน ดังนั้นความกดดันในเรื่องการจัดทำงานใหม่ให้จะยังคงเป็นเรื่องที่สำคัญมาก

ภายหลังจากได้นำเอาปัจจัยทั้ง 4 มาพิจารณา ก็ประมาณว่าต่อสอดช่วง 20 ปี ข้างหน้าจะต้นค่าจ้างและการบริโภคจะเพิ่มขึ้น 2 เท่าทุก ๆ 10 ปี และมาตรฐานการครองชีพจะได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่อัตราการเพิ่มขึ้นรายปีจำต้องสม่ำเสมอและไม่สูงเกินไป และยังคงต่ำกว่าอัตราการเพิ่มประชากรอย่างเบาบาง การปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพให้ดีขึ้นต้องไม่รับร้อนหรือมากเกินกว่ากำลังความสามารถที่จะอุทิศให้ ระหว่างการปรับใหม่ทางเศรษฐกิจจะต้องไม่ก่อให้เกิดการขาดดุลขึ้นใหม่ โดยการเคลื่อนไหวเร็วเกินไปในการเพิ่มมาตรฐานการครองชีพของประชาชน

8.4.2 รายได้ของคนงานและการดำเนินงานของวิสาหกิจ

ในอดีตประเด็นของการกระจายตามผลงานที่ทำ ถูกพิจารณาเพียงความเกี่ยวเนื่องกับจำนวนของงานที่เดลีคนอุทิศให้ โดยไม่ได้ถูกพิจารณาเกี่ยวกับการดำเนินงานทั้งหมดของวิสาหกิจที่ซึ่งแต่ละคนทำงานอยู่ แสดงให้เห็นว่าความเข้าใจเกี่ยวกับหลักของการกระจายตามงานที่ทำนั้นยังคงไม่สมบูรณ์

ในช่วงของการปฏิรูประบบการจัดการเศรษฐกิจลด 2 ปีที่ผ่านมาหรือกว่า 6,000 แห่งทำการทดลองเกี่ยวกับการจัดการด้วยตนเอง (self-management) ที่ได้รับอำนาจมากขึ้น และผลก็ประสบความสำเร็จพอควร เหตุผลประการหนึ่งขึ้นอยู่กับความจริงที่ว่า ด้วยการใช้อำนาจที่ขยายกว้างขวางขึ้น วิสาหกิจเหล่านี้ได้ปรับปรุงระบบใบสัมภาน และได้เริ่มใช้หลักการของการเชื่อมโยงผลประโยชน์ด้านวัตถุของคนงานแต่ละคนเข้ากับจำนวนผลกำไรที่วิสาหกิจทำได้

ตัวอย่างเช่นในชีวนะ วิสาหกิจทั้งถ้วน 84 แห่ง ได้ส่งผลกำไรกว่า 24.2% ให้แก่รัฐมากกว่าที่ได้เคยทำไว้ก่อนได้รับอำนาจการจัดการด้วยตนเองมากขึ้น ในวิสาหกิจทดลองเหล่านี้ปรากฏว่า 62% ของการเพิ่มขึ้นในกำไรถูกส่งให้แก่รัฐ 30% แก่วิสาหกิจเอง และ 8% แก่พวากชนงานและคนทำงาน ขณะเดียวกันรัฐบาลท้องถิ่นก็ได้เรียกร้องเอาส่วนหนึ่ง

จากวิสาหกิจเหล่านี้ ซึ่งรวมถึงการเรียกร้องว่าการปฏิรูประบบสินน้ำใจต้องเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับหลักการกระจายตามงานที่ทำและต้องตอบโต้ลักษณะความเชื่อในความเท่าเทียมกัน ผลกระทบต่อวิสาหกิจเน้นว่าใบอนัตจะให้เป็นร่างวัลสำหรับงานพิเศษ และจะจ่ายให้ตามค่าจ้างตามชั่วโมงแก่คุณงานและสมาชิกขณะทำงานผู้ซึ่งทำงานดี ประกันคุณภาพที่ดี และลดการใช้วัตถุดินนอกจากการผลิตตามปกติ ในนั้นส่วนที่กัน 10–12% ของกองทุนค่าจ้างทั้งหมดของวิสาหกิจซึ่งได้กระจายให้แก่กำลังงาน ถ้าเป้าหมายทางเทคนิคและทางเศรษฐกิจ 8 เป้าหมายบรรลุผล และสัญญาการอุปทานสินค้าให้ได้ปฏิบัติตามสัญญาแล้ว วิสาหกิจทดลองยังให้ใบอนัตสำหรับความสำเร็จเกินสัญญาตามจำนวนซึ่งเป้าหมายทางเศรษฐกิจและเทคนิคที่สำคัญได้ปฏิบัติเกินสัญญา ใบอนัตประการหลังจะต้องไม่มากกว่า 5% ของกองทุนค่าจ้างของวิสาหกิจทั้งหมด ในนั้นสำหรับส่วนที่เกินเป้าหมายให้เฉพาะในวิสาหกิจทดลอง และทำให้พวากชนงานและคนทำงานได้รับรายได้เพิ่มจากกำไรส่วนเกิน [Xu Dixin and Others, 1982, p. 125.]

วิสาหกิจได้พัฒนาแนวทางใหม่ต่าง ๆ เพื่อกระจายใบอนัต 2 รูปแบบดังกล่าวนี้ และไม่มีวิธีการมาตรฐาน กล่าวโดยทั่วไปพวากเข้าได้รับรางวัลตามมาตรฐานของใบอนัตที่ได้กำหนดไว้ และมีการใช้การตีค่ารวมขั้นต่ำ หลายหน่วยยังได้พื้นพูดและปรับปรุงใบอนัตของงานเป็นชุด นอกจากนี้วิสาหกิจทดลองได้ขยายขอบเขตของค่าจ้างงานเหมาตัว วิธีการเหล่านี้ได้ระดมความคิดรือร้นของคนงานเพื่อการผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ และได้ส่งเสริมพวากเข้าให้เข้าไปมีส่วนมากขึ้นเกี่ยวกับการจัดการทางเศรษฐกิจของวิสาหกิจ โรงงาน และผลัดการทำงานของพวากเข้า

จากหลักฐานของวิสาหกิจทดลอง นักเศรษฐศาสตร์จำนวนมากได้เสนอว่า การปฏิรูประบบค่าจ้างควรจะเพิ่มความเกี่ยวโยงมากขึ้นระหว่างผลประโยชน์ด้านวัตถุของเอกชน กับประสิทธิภาพของการดำเนินงานของวิสาหกิจ พวากเข้าได้แนะนำรายได้ของคนงานแต่ละคนควรจะมาจากการ 3 แหล่ง คือ (1) ค่าจ้างพื้นฐาน (basic wage) และค่าจ้างส่วนเพิ่ม (supplementary wage ซึ่งรวมถึงเงินช่วยเหลือต่าง ๆ) ซึ่งถูกกำหนดโดยรัฐในลักษณะที่เป็นแบบเดียวกัน (2) ค่าจ้างที่ยืดหยุ่น (flexible wage) ประกอบด้วยใบอนัตต่าง ๆ และบันผลรายปีซึ่งเกี่ยวโยงกับคุณภาพของการดำเนินงานของวิสาหกิจ และซึ่งแบ่งเปลี่ยนไประหว่างวิสาหกิจต่าง ๆ ในจำนวนและวิธีการของการกระจาย และ (3) ผลประโยชน์สวัสดิการรวมหมู่ (collective welfare benefits) ประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ เช่น ที่อยู่อาศัย สวัสดิการของเด็ก และเครื่องหมายอ่อนใจในระดับซึ่งแบ่งเปลี่ยนไปตามคุณภาพของการดำเนินงานของวิสาหกิจ ถึงแม้ว่าประการหลังนี้ไม่เกี่ยวโยงโดยตรงกับงานของแต่ละคน มันเกี่ยวโยงกับส่วนอุทิศที่วิสาหกิจให้เป็นส่วนรวมแก่สังคม และด้วยเหตุนี้จึงบรรจุไปด้วยส่วนต่าง ๆ ของการกระจายตามงาน รูปแบบของ

การจ่ายให้ทั้ง 3 ข้างต้น ปรากฏว่ารูปแบบที่ 1 จะเป็นแหล่งสำคัญของรายได้ของแต่ละคน ในขณะที่ที่เหลืออีก 2 รูปแบบยังคงเป็นสัดส่วนที่สำคัญเช่นกัน สิ่งนี้จะช่วยสร้างความเกี่ยวพัน โดยตรงมากขึ้นระหว่างรายได้ของแต่ละคนกับการดำเนินงานของวิสาหกิจ อย่างไรก็ตาม การปฏิรูประบบค่าจ้างก็ยังคงอยู่ในขั้นแรก ๆ และข้อเสนอเหล่านี้ก็เพียงแสดงถึงช่วงแรกเริ่มของการสืบสานและการทดลอง

8.4.3 นโยบายเศรษฐกิจในเขตชนบท

ที่กล่าวมาเกือบทั้งหมดเกี่ยวข้องกับการปฏิรูประบบการกระจายในเขตในเมืองสำหรับผู้ซึ่งรายได้ของเขารับในรูปค่าจ้าง เป็นสิ่งจำเป็นเช่นกันที่จะต้องพิจารณา ระบบการกระจายในเขตชนบท ที่ซึ่งพวกราชนาได้รับรายได้ของเขากจากการรวมในรูปของหน่วยแรงงาน (work points)

นับแต่การประชุมเต็มคณะครั้งที่ 3 ของคณะกรรมการกลางชุดที่ 11 ของพระองค์ ซึ่งจัดขึ้นในเดือนธันวาคม 1978 ได้มีการเสนอนโยบายโดยให้ส่วนด่าง ๆ ที่สำคัญของประชากรชนบทได้ร่วรร่วงก่อนส่วนอื่น ๆ แห่งที่สำคัญของการบรรเทาภัยเบ็ดเสร็จชนบท ในขณะเดียวกัน ยังได้มีการนำเอาระบบต่าง ๆ ของความรับผิดชอบการผลิตเข้าไปใช้ในการเกษตรสังคมนิยม วิธีการจัดการและการกระจายเหล่านี้ ได้ประกันการจ่ายผลตอบแทนที่สูงกว่าสำหรับผลการผลิต ที่ดีกว่า

เศรษฐกิจชนบทเป็นกรรมสิทธิ์รวมหมู่ ซึ่งจำเป็นต้องสมดุลรายได้กับรายจ่าย และรับผิดชอบในผลกำไรและขาดทุนของตนเอง หน่วยรวมหมู่ (collective units) จำกัดที่ใช้รายได้ของตนเพื่อประกันทั้งการผลิตที่ต้องทำต่อไปและอาชีพของสมาชิก แต่ละหน่วยบัญชีจะมีระดับของประสิทธิภาพของแรงงานต่างกัน เนื่องจากความแตกต่างกันในสภาพทางธรรมชาติ จำนวนกองทุนการผลิตที่มีอยู่ และคุณภาพของการจัดการ หน่วยใดที่มีระดับประสิทธิภาพของแรงงานยิ่งสูงก็ยิ่งมีรายได้สูง และสามารถจ่ายให้สำหรับงานที่สมาชิกทำได้มากขึ้น หน่วยใดที่มีระดับประสิทธิภาพของแรงงานยิ่งต่ำ รายได้ก็จะยิ่งต่ำและการจ่ายให้สมาชิกก็ยิ่งน้อย ดังนั้นหลักการของการกระจายรายได้ในเศรษฐกิจรวมหมู่ของชนบทก็ค่อนข้างแตกต่างกับในเศรษฐกิจที่รัฐเป็นเจ้าของ และหลักการกระจายตามงานที่ทำก็ได้ถูกประยุกต์ใช้ภายในหน่วยรวมหมู่ต่าง ๆ

เป็นเวลาภาระในอดีตภายใต้อธิบัติของลักษณะเชื่อในความเท่าเทียมกัน ซึ่งถูกสนับสนุนโดยหลินเปี้ยและ “กลุ่ม 4 คน” แนวความคิด เช่น “บุคคลทำการปฏิวัติเมื่อเขา

ยกจน และกล่าวเป็นนักแก้ตัว (revisionist) เมื่อเขาร่วม “ความยากจนคือสังคมนิยม และความนั่งคั่งคือทุนนิยม” ได้แพร่หลายอย่างมาก ผลก็คือ ไม่มีหน่วยรวมหมู่หรือเอกชนใดได้รับอนุญาตให้เด่นสะดุดตาและเป็นผู้ที่ร่วมกว่าผู้อื่น หน่วยเศรษฐกิจรวมหมู่ได้สูญเสียความกระตือรือร้นของคนสำหรับการพัฒนาการผลิตและการปรับปรุงการจัดการ และแต่ละคนไม่มีความดึงใจที่จะทำให้รายขึ้นโดยอาศัยแรงงานของตนเอง นโยบายยอมให้ชาวนาบางคนร่ำรวยได้ก่อนผู้อื่น เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อทำลายพันธนาการของลัทธิความเชื่อในความเท่าเทียมกัน เพื่อสำนึกถึงความแตกต่างทางเศรษฐกิจระหว่างหน่วยต่าง ๆ และเพื่อขัดขวางการปฏิบัติของ “การรับประทานจากหม้อเดียวกัน” (eating from the same pot) จำเป็นต้องยอมว่าบนถนนไปสู่ความมั่งคั่งส่วนรวม บางคนจะไปถึงที่นั่นก่อนและอีกคนที่หลัง เนื่องจากไม่สามารถทำเช่นนั้นทั้งหมดในเวลาเดียวกัน ด้วยเหตุนี้นโยบายนี้จำเป็นต้องประยุกต์ใช้ลดอดทั่วประเทศ และไม่จำกัดเฉพาะภูมิภาคใดหน่วยใดและบุคคลใด ได้มีการเสนอว่าภายใต้ข้อจำกัดต่าง ๆ ที่ถูกกำหนดโดยนโยบาย ผู้ใดก็ตามสามารถร่ำรวยได้โดยการอาศัยประโยชน์ของสภาพการณ์ในท้องถิ่น การใช้แรงงาน และทรัพยากรที่ดินของตนเองอย่างดี และการทำงานหนักทั้งในฐานส่วนรวมและแต่ละคน จะได้รับอนุญาตให้ทำเช่นนั้นได้

การกระทำลด 2–3 ปีที่ผ่านมาพิสูจน์ว่า นโยบายนี้และระบบต่าง ๆ ของความรับผิดชอบในการผลิต ได้ระดมความกระตือรือร้นทั้งของส่วนรวมและปัจเจกชน ในปี 1979 ในบรรดาหน่วยบัญชีพื้นฐาน 5.04 ล้านหน่วยในชนบท หน่วยที่ระดับของรายได้รายปีสูงกว่า 100 หยวนต่อหัว โดยเปรียบเทียบได้เพิ่มจาก 17.8% ในปี 1978 เป็น 25.6% จำนวน กองการผลิตใหญ่ที่มีรายได้รายปีต่อหัวสูงกว่า 300 หยวน ได้เพิ่มขึ้นจาก 1,622 แห่งในปี 1979 เป็น 5,569 แห่งในปี 1980 ยิ่งกว่านั้นบางหน่วย ‘เด่นสะดุดตา’ อย่างแท้จริง เนื่องจากความมั่งคั่งร่ำรวย บางกองการผลิตใหญ่ในชนแม่มีเมืองเชียงไฮ้ รายได้ต่อหัวสูงถึง 1,055 หยวนในปี 1979 บางกองการผลิตใหญ่ในแหลมเหลียงจีang มีรายได้ต่อหัวรายปี 722 หยวน ซึ่งแต่ละหน่วยวันทำงานมีมูลค่า 6 หยวน รายได้รายปีโดยเฉลี่ยต่อกำลังแรงงานคือ 2,130 หยวน และมูลค่าต่อหัวของรายได้ประชาชาติที่ผลิตโดยสมาชิกของกองการผลิตใหญ่เหล่านี้เฉลี่ย 1,205 เหรียญสหรัฐ [Xu Dixin and Others, 1982, p. 128.]

เป็นธรรมดานโยบายการยอมให้พวกร่วนผู้ซึ่งมีศักยภาพที่จะร่ำรวย ก่อนทำเช่นนั้นได้นำมาซึ่งปัญหาต่าง ๆ ที่จำต้องแก้ไข ตัวอย่างเช่น ในช่วงระยะเวลาหนึ่งความแตกต่างในรายได้ระหว่างหน่วยรวมหมู่และระหว่างแต่ละคนจะมากกว่าในอดีต จำนวนกองการผลิตใหญ่และการผลิตที่ร่ำรวยซึ่งรายได้รายปีต่อหัวสูงกว่า 150 หยวนได้เพิ่มขึ้นจาก 3.8% ของจำนวนหน่วยบัญชีพื้นฐานทั้งหมดในปี 1978 เป็น 7.6% ในปี 1979 อย่างไรก็ตาม

จำนวนหน่วยที่ยกจนซึ่งมีรายได้รายปีต่อหัวน้อยกว่า 40 หยวน ได้ลดลงน้อยคือจาก 16.3% เป็น 16% [Xu Dixin and Others, 1982, p. 129.] ถึงแม้ว่าในช่วงของการพัฒนาสถานการณ์นี้ หลักเลี้ยงไม่ได้ แต่ก็ไม่ควรจะถูกกละเลย

จุดมุ่งหมายของนโยบายดังกล่าวนี้ก็เพื่อใช้บุคคลซึ่งร่ำรวยก่อนในการนำผู้ที่ยกจนต่อไป เนื่องจากจำนวนบุคคลผู้ซึ่งกำลังร่ำรวยนั้นเพิ่มขึ้น รัฐบาลก็ควรจะมีความเข้มแข็งมากขึ้นเพื่อช่วยเหลือบุคคลที่ยังคงยกจนให้ก้าวตามทันและมีฐานะร่ำรวยเทียบเท่ากับผู้อื่น ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องให้ความสนใจต่อหน่วยที่ยกจนมากขึ้นในขณะที่นำเอานโยบายนี้มาใช้ ขณะนี้รัฐบาลท้องถิ่นกำลังพิจารณาปัญหาเรื่องระมัดระวัง และสภาพของรัฐได้จัดสรุกกองทุนพิเศษและกำหนดหน่วยปฏิบัติการ (cadres) ให้ช่วยเหลือท้องถิ่นที่ยังคงล้าหลังอยู่ เชื่อว่า นโยบายนี้สามารถให้ผลตั้งที่คาดคะเนไว้ และช่วยแก้ไขปัญหาในระบบค่าจ้างที่ได้ทำให้การพัฒนาเศรษฐกิจก้าวหน้ายิ่งขึ้น
